Akbaba

Millet Partisi ile Hürriyet Partisi seçimlerde beraber yürüyeceklermiş! — Gazeteler —

— Yürüüüyelim arkadaşlar!..
— Peki ama kim kime ayak uyduracak?..

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

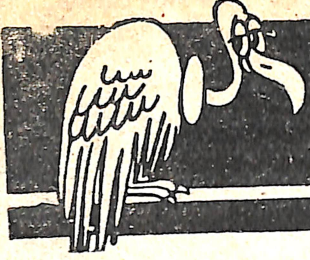

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Güler yüz!

BURHAN Felek dostumuz, bir yazısında «güler yüz» kıtlığından şikâyet ediyor.

Hakkı var: Gülmüyoruz. Evde gülmüyoruz, sofrada gülmüyoruz, bahçede gülmüyoruz, hattâ resim çektirirken bile, zoraki bir tebessümle olsun gülmüyoruz.

Hani, küçük oğlunun neşesizliğinden şikâyet eden anne:

— Biraz gül diye o kadar dövüyorum, yine gülmüyor, demiş!

Onun gibi, biz de, galiba dövseler bile gülmiyeceğiz.

Neye gülmüyoruz acaba?... Ruhumuzun, sağlığımızın, enerjimizin bu yedek parçası da mı ithal malı?.. O da mı döviz kıtlığından yok?

Bakıyorsunuz, cadde boyunca bir kıyafet panayırı: Omuzunda tenekeleriyle sucu, elinde güğümleriyle sütçü, sırtında çuvaliyle eskici, şıldır şıldır gözleriyle vurguncu...

Şapka gelmiş!..

Ne o? Gülmüyor musunuz?

Bakıyorsunuz, önü kalabalık bir mağaza. Camekâna, çöpçü beygirinin ağzını sulandıracak, halis ottan kumaşlar yığılmış: metresi seksen beş lira...

Ne o? Yine mi gülmüyorsunuz?

Bir lokantaya giriyorsunuz: Yeşillik gürültüsü içinde kaybolmuş bir lokma et... Tadımlık bir pilâv... Az şekerli, az taneli, az lezzetli bir komposto: Bin dört yüz kırk kuruş...

Ne o? Buna da mı gülmüyorsunuz?

Bir kitap alıyorsunuz, bir şiir kitabı... Adı Kör Ayna... Yazan, Ümit Yaşar Oğuzcan... Açıp okuyorsunuz:

Sen bana paralel
Ben sana paralel
Paralel paralel
Taralel taralel
Taralelli!..

Aaaa... Güldünüz. Gülüyorsunuz... Ben de gülüyorum... Oooh, çok şükür hep gülüyoruz!

Yeni şiire, yeni şaire teşekkürler ederim: Hiç olmazsa bizi aradığımız kahkahaya kavuşturdu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bekârlara kahve verilmiyecek!.. — Gazeteler —

Kahve nikâhı!..

OLSUN!

Kaldı hayrette bütün memleket imar işine,
Hele İstanbul efendim sana kurban olsun!
Ayağın sâkınarak basma aman Adnan'ım
Açılan yol, yıkılan cadde de dükkân olsun!

Orhan Seyfi ORHON

GÜLMEĞE DAİR

Her kahkaha neşenin sesi değildir. Öyle olsaydı, şair:

Güleriz ağlanacak hâlimize!

Der miydi hiç?

★

Yine bir başka şair, bütün hıçkırıklarını bir mısraa sığdırmıştır:

Gülerim hâline hüngür hüngür!

★

Bazı, insanı bahtiyar eden göz yaşları da vardır. Yine şairin biri:

Bugün şâdım ki yâr ağlar benimçün!

Diye seviniyor!

★

Bazı gülüşler, düğüm düğüm bir muammadır. Orhan Seyfi Orhon:

Uzaktan gülersin, gülümserim ben,
Bakışır geçeriz bir şey demeden,
Bilmem ki bu garip gülümsemeden
Ben ne kastederim, sen anlarsın?

Diye soruyor.

★

Ama, öyle gülüşler vardır ki, gülmek, ancak ona derler. Bakınız, şair onu tek mısraa nasıl dökmüş:

Güller açılır şerm-ile ol konca gülünce!

☆ Yazan: ADNAN VELİ ☆

KENESETLİ Hidayet, Çağaloğlunda, otobüs durağındaki tütüncü dükkânına sokuldu: Tezgâhın üstüne iki buçuk lira bırakarak:

— Enver, oğlum, dedi. Şuradan bir bafra ver bakalım.

Enver parayı aldı:

— Ulan ne yezit herifsin sen. Cıgara alırken, hiç olmazsa bir seferinde, bozuk para vermez misin adama?

— Yahu, güneşte yatmış salatalık gibi lâkırdı etmesene... Bozuk olsa, vermez miyim yani?

— Ama bu, her gün böyle, birader. Her Tanrının günü, bir iki buçuk getirirsin, bir bafra alırsın. Şu paranın bozuğu, hiç geçmez mi eline?.. Son zamanlarda bozuk para sıkıntısı çıktığını duymadın mı sen?

— Duydum. İşte o sebebe binaen kâğıt para veriyorum ya. Hadi sen bugünlük bizi idare et.

— Bak, bu sefer de bozayım ama, namussuzum yarına bozmam.

— Bugünlük idare et de, yarına Allah kerim.

Tütüncü, bafra ile beraber, dört yirmi beşlik, bir de gümüş lirayı, mermerin üstüne atar gibi koydu.

— Al şunları da, çek arabanı, dedi.

Kenesetli Hidayet, bir selâm salladıktan sonra, karşı sıraya geçti.

Matbaanın bitişiğindeki Tekel bayiine uğradı. İki buçuk lira uzatıp:

— Ramazan âbi, dedi. Şuradan bir bafra versene...

— Bafra kolay ama, bozuk ver, bozuk...

— Bozuk yok ki vereyim âbi... Şimdiki zamanda ne ararsan, yok. Bulduğunun da çoğu bozuk. Ama, bozuğu aramıya kalktın mıydı, o da yok...

— Bende de bozuk yok.

— Sen çekmeceye bir el attın mıydı, yaratırsın vallâhi...

— Yok dedim ya, oğlum.

— Peki ama, neden oldu bu bozuk para darlığı?..

— Peynir darlığı neden olduysa, bozuk para darlığı da o sebepten oldu.

— Peynir darlığının sebebi neymiş... Geçende gazete yazıyordu ama, unuttum şimdi...

— Yahu, sen buraya muhabbet etmiye mi geldin be?.. Peynir darlığının sebebini gazetede okumıya hacet yok ki... Herkes biliyor. Refah seviyesi yükselip de, köylü peynir yemiye başlayınca, peynir ortadan kalktı.

— Hadi peyniri anladık ama âbi, refah seviyesi yükselince, köylü bu sefer bozuk para yemiye mi başladı?..

— Sen ne muzur herifsin be!.. Ne cıgarası istiyorsun şimdi?

— Bir bafra istedim âbi...

— Al şu bafrayı da cehennem ol. Valla bugün sondur ha! Yarın bozmam...

— Allah senden razı olsun âbi!..

Hidayet, bafrayı paltosunun cebine yerleştirdikten sonra Çenberlitaşa doğru yürümiye başladı. Mahallebicinin karşısındaki tütüncüye geldi. İki buçuk lira uzattı:

— Necati be!.. Şuradan bir bafra versene...

— Bozuk paran yok mu hiç?

— Olsa, vermez miyim yani?.. Otuz kuruş vardı. Onu da gelirken dolmuşa tosladık.

— Bende de yok iki buçuğu bozacak... Git, bozdur da gel...

— Şu eziyeti yapma insana be Necati... Vardır çekmecede...

— Oğlum, az önce bozdum. Sana yalan söyliyecek değilim a...

— Hele sen bak bir kere... Belki vardır.

Necati çekmeceyi çekince, bir şıngırtı oldu. Hidayet, tezgâhın üstünden sarkıp paralara baktı:

— Sen ne külhanbeysin yani, dedi. O kadar para var da, bir de bizim iki buçuğu bozmuyorsun.

— Hey yarabbi, sen bilirsin. Oğlum, her gün sana para mı bozacağız? Bir gün olup da, bozuk para ile cıgara aldın mı?

— Rastgelmiyor âbi. Yoksa neye vermiyeyim?

— Al şu bafrayı, al şu iki lirayı da çek git... Bir daha da bozmam. Bilmiş ol yani...

Kenesetli Hidayet, bu sefer, tur şucunun yanındaki tütüncüye geldi. İki buçuk lira uzatıp:

— Süleyman dayı, dedi. Şuradan bir bafra ver bakalım...

— Bafra kolay ama, bozuk yok mu sende?..

— Yok dayıcığım...

Adam, istemiye istemiye, cıgarayı Hidayetin önüne fırlattı. Sonra da, kaşları çatık, paranın üstünü verirken, homur homur homurdandı:

— Bir cıgara için para bozdurmuyorlar mı, illet oluyorum vallâhi...

— Dayı, benim bir kabahatım yok ki... Bozuk para bulunmuyor ortalıkta...

— Ben de, senin kabahatın var demedim ki... Ama müşteri ile nasıl aksata edeceğimizi biz de şaşırdık vallâhi...

— Haklısın dayı... Ama ne yapalım? Alışacağız. Mademki tesanüd birleşmesi üzerine çalışıyoruz, dişimizi sıkacağız. Şimdilik o yok, bu yok... Ama bir gün hepsi olacak.

— Olacak helbet. Lâkin şu bozuk paranın ortadan kalkmasına aklım ermiyor.

— Akıl ermiyecek bir şey değil ki dayıcığım. Bunun iki sebebi var. Birincisi telefon kutuları... Hepsi de, ağzına kadar, silme 25 likle dolu... İkincisi de şey... Bayram sokağında, İpsiz Muradın kahvesinde, poker oynuyorlarmış da, köpoğlular bozuk parayı hep oraya toplamışlar. Hadi eyvallah dayıcığım. Yarın cıgara almıya, işallah bozuk par ile gelirim.

Hidayet, Çarşıkapıda, Beyazıtta, Lâlelide, Aksarayda ne kadar tütüncü varsa, hepsine birer birer uğrayıp iki buçuk lira verdi, bir bafra aldı. Oradan saraçhaneye saptı. Fatihte bakkal Galip'in dükkânına girdi:

— Selâmünaleyküm Galip âbi...

— Aleykümselâm, yezidin kayınbiraderi!.. Cıgara mı getirdin yine?..

— Cıgara getirdim âbi...

— Kaç paket var?

— Dur, sayayım...

Paltosunun iç ceplerini, dış ceplerini, ceketinin, pantalonunun her tarafını boşalttı. 56 paket bafra çıkmıştı. Paketini 47,5 kuruştan bakkal Galip'e devretti. Böylece 56 paket cıgarada 140 kuruş zarar etmişti. Bakkaldan çıktıktan sonra bir tramvaya atladı. Kapalıçarşıya geldi. Kuyumcu Sabetay'ın dükkânına girdi:

— Akşamlar hayır olsun, arkadaşım..

— Oooo, yel bakalum bay İdayet... Otur şoyle...

— Oturacak vaktim yok anam babam. Para getirdim sana...

— Kaç lira yetirdin?

— Kırk bir.

— Epsi yumuş mu?

— Gümüş...

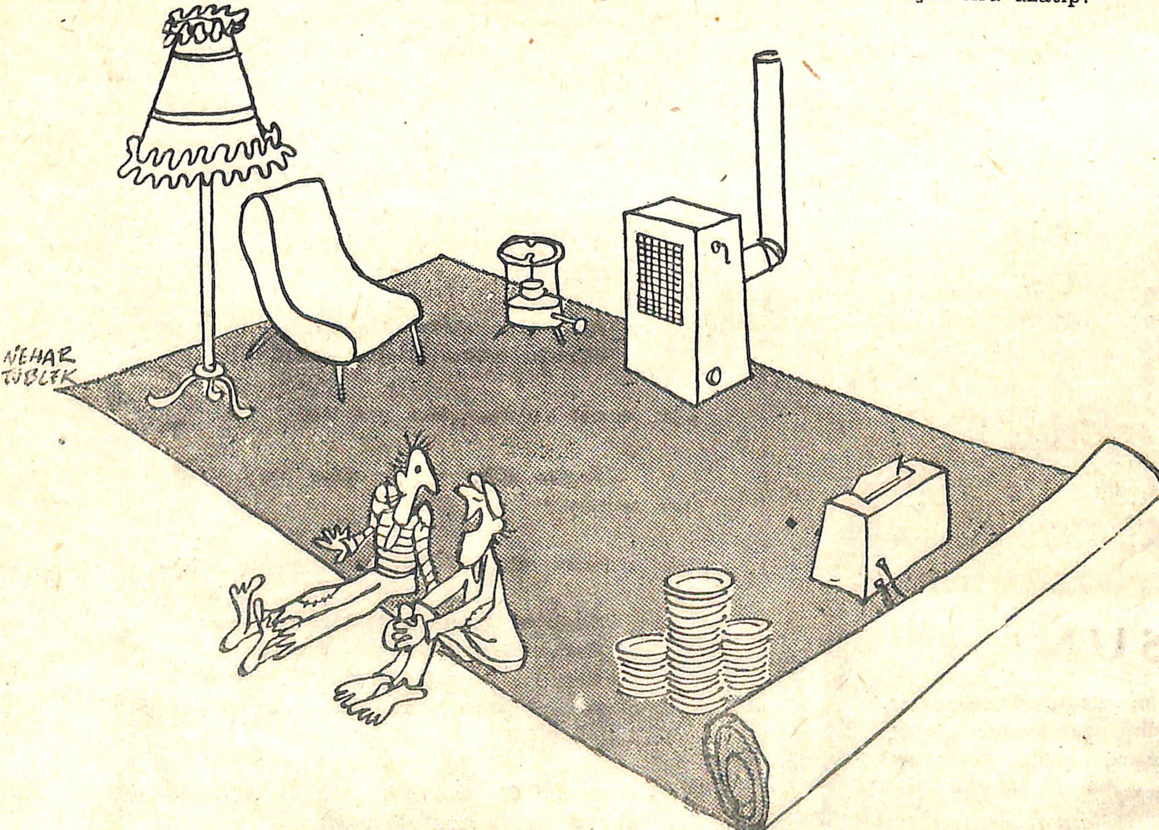
— Say şurada. Oner oner say.

— Ben saydım. Sen kendin say.

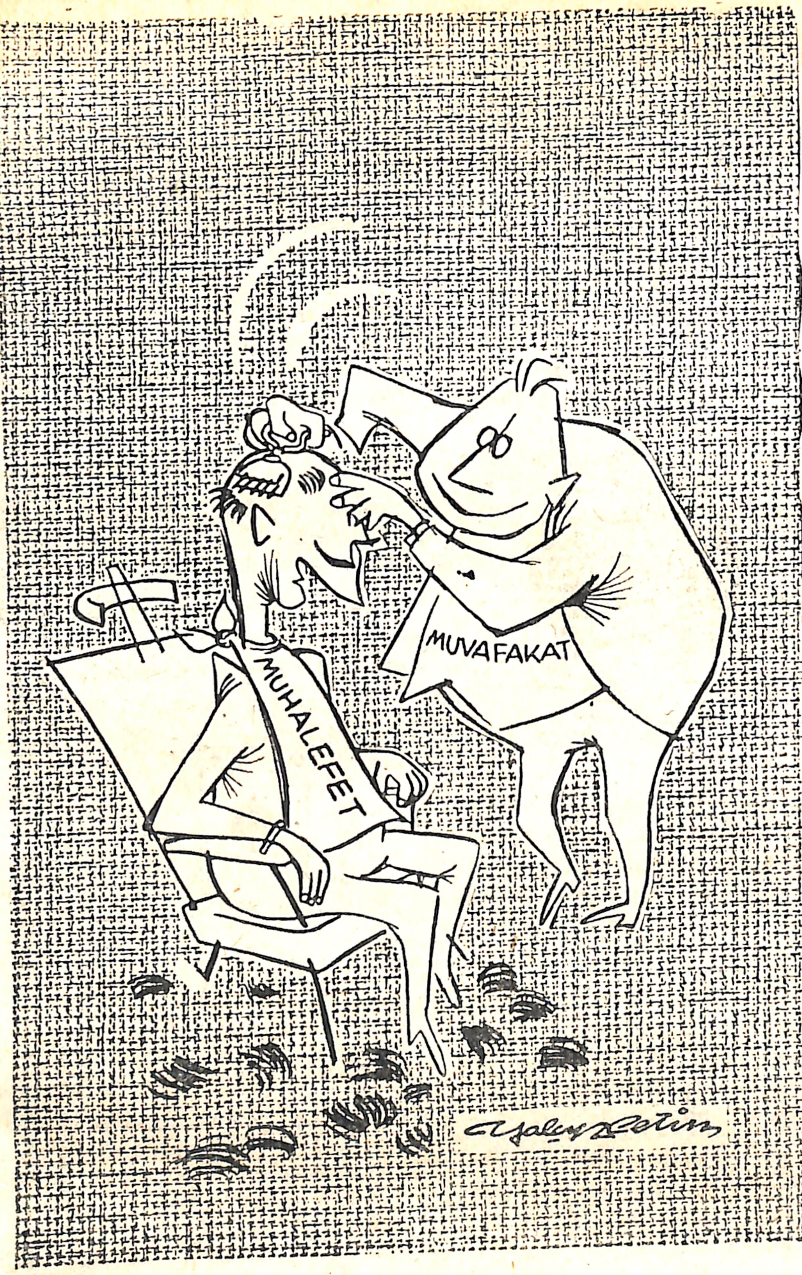
— Kaçtan veriyorsun?

— Sana 145 ten bırakacağım.

— Yok be kuzum, sen çocuksun?

— Hepsini aldık!.. Şimdi bir de ev kuyruğu olsa, işimiz tamam!..

Kafa işçileri (!)..

Sana yeçen gün de esap yaptım. Bir yümüş lira içinde, dört buçuk gram yümüş var. Yümüş şimdi, bir gram 35 kuruş yapar. Dört buçuk gram, yapar 157,5 kuruş. Sen bana vereceksin 145 ten. Ben bir lira için 12.5 kuruş kazanayim? Yaziktir be!.. Alah var.

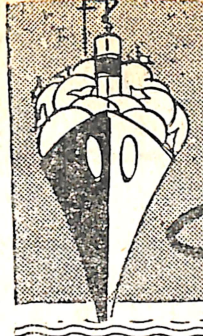
— Ama, bu gümüş liraları toplayıncıya kadar benim iflâhım kesildi.

— Anladim. Yanniz 140 tan alirim. Ne zaman yumuş fiyat yükselecek, o zaman 145 ten alirim.

— Haydi, say parayı öyleyse... Sabetay, kalemi eline alıp hesabını yaptı. Gümüş liraları saydı. Sonra da 57 lira 40 kuruşu Hidayete vardi. Hidayet, kâğıt paraları cebine yerleştirdikten sonra, dükkândan fırladı.

Yolda kendi kendine mırıldanarak hesap yapıyordu:

— Bafraları bakkal Galibe satınca, 140 kuruş zarar ettik. Gümüş liraları Yahudiye satınca, 16 lira 40 kuruş kâr ettik. Zararı düşünce, 15 lira temiz para kaldı bize... Ayda 450 kâğıt eder. Zaten belediyedeki Remzi âbi de, 450 kâğıt aylık alıyor. Allah bin bin bereket versin...

Kahve Geliyor

ESKİDEN bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardı. Şimdi, kırk yıl değil ama, kırk gün dedikodusu var.

Önce gazetelerde sipariş müjdesini okuyoruz: Brezilya'ya yüz ton kahve ısmarlandı!

Bir kaç gün sonra havadis tashih ediliyor: Yüz ton değil, elli ton!

Aradan bir hafta geçiyor, yeni bir müjde daha alıyoruz: Kahveler yola çıktı!

Neredeyse, geminin her uğradığı iskeleden bir tele-foto çekip uçuracaklar...

Derken efendim, millet hep bir ağızdan «Heya mola» çeke dursun, bir de haber alıyoruz ki, esmer güzelimiz Galata rıhtımına gelmiş!

Şimdi sıra dağıtma işinde: İlk müjde «Ramazanda aile başına yüz gram» verileceğine dairdir.

Ama, belediye hesap mütehassıslarının yaptıkları tetkikat, tahkikat, takibat sonunda, aile başına yüz gram verilmesine imkân olmadığı anlaşılır. Vur aşağı, tut yukarı, otuzdu, kırktı, derken elli gramda karar kılarız. Kılarız ama, mübarek Ramazanın da haftası olur!

Her neyse, verilecek miktar da belli olduktan sonra yeni bir mesele ile karşılaşırız: Kahveleri kim dağıtacak?

Önce muhtarlar vasıtasile tevzii düşünülür. Olmaz... Mahalle bakkalları akla gelir. Bu da olmaz... Nihayet, yakında dudak boyası, tırnak cilâsı satışına da başlıyacak olan Miğros hatıra gelir... ve işte bu olur!

Artık, yumruğuna güvenen kahvesini alacaktır!

Yalnız, gazetelerin son yazdıklarına bakılırsa, bu kahveler yalnız evlilere verilecekmiş!

Bu da fena fikir değil doğrusu: Malûm ya, bekârlık sultanlıktır. Evlilerin aile sıkıntıları, geçim dertleri onlarda olmıyacağına göre, şöyle köpüklü bir fincanı göğüs dolusu bir çekişle içmeğe de pek ihtiyaçları yoktur elbet!

Bu kararın, nihayet kahve tiryakisi bekârları evlenmeğe teşvik gibi sosyal bir faydası olacağı da inkâr edilemez!

Ancak, memleketimizde, dostumuz ve müttefiğimiz İranda olduğu gibi, üç beş günlüğüne «nikâh-ı mit'a» yok ki, bekârlarımız da haklarını alabilmek için birer «Kahve nikâhı» kıydırsınlar!

Sonra, bu kararda aklımızın ermediği bir nokta daha var. Eski hakim ve hekimlerden Sünnetçibaşı şair Zekeriyya Çelebi «Kahvenin uyku dağıtıcı ve şehvet kesici» olduğunu bir beytinde şöyle bildirmektedir:

Er kişi içmesin sakın kahve,
Dâfiül nevm, kaatıül şehve!

Bu ilmî, fennî ve tıbbî kaideye göre ise, kahvenin bekârlara değil, tam aksine, evlilere dağıtılması, aile saadeti namına hayırlı olur sanırız!

Şimdi yeni bir havadis daha çıktı: Kahveyi de çay gibi, sigara gibi İnhisarlar Vekâleti satacakmış...

İşte bu çok yerinde, çok uygun bir karar. Arap dostlarımız bunun fetvasını zaten bizden evvel vermişlerdir:

Elkahvetü bilâ dühhan,
Kelnevmi bilâ yurgan!

Türkçesi: «Tütünsüz kahve, yorgansız uykuya benzer!»

Eğer bu tasarı kabul edilirse, Miğros usulü bir dağıtımla cıgarasız kahve verilmiyeceği için, Tekel gelirinin, devlet varidatını da bir hayli artıracağını şimdiden müjdeleriz!

ÇİMDİK

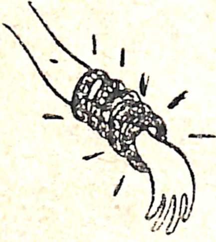

A

ALTIN:

Tahtından indirilemiyen dünya imparatoru. Şair, onu şöyle tarif ediyor:

Küçücük bir safiha-i maden.
Sarı, parlak, yuvarlak, efsunkâr
İşte sen, ey münafık-u gaddar,
Ey hükümdar-ı âlem-ü âsar,
Ey olan ihtiyaca kahkaha-zen!

Ve yine şair:

Varsa şayet beşerde bir vicdan,
Ya gümüştendir o ya altından!

Diyor.

Her ne kadar şair Mehmet Emin Yurdakul:

-- Altın, altın!..
-- Hayır kardeş sen bu fikri değiştir,
Altın devri çoktan geçti,
Şimdi demir devridir!

Buyurmuşsa da, hâlâ altın tahtında oturmakta ve dünyaya hükmetmektedir!

Altın, yalnız şiire girmekle kalmamıştır. Beyaz perdenin en meşhur filmlerinden birinin de «Altına Hücum» olduğunu hatırlarsınız elbet.

İnsanın iyisine «Altın kalbli» derlerse de, bir altının yüz kırk liraya çıktığı bu zamanda kalbin altınını bulmak kolay olmaz!

Zenginin bir adı da «Altın babası» dır. Fakat bu, tek izdivaçla dünyaya bir kaç evlât getirmek kadar kolay bir babalık değildir. Altın babası olmak için milletin anasını ağlatmak icap eder!

ALMAN:

Aslı «El aman» dır. Önce o dünya milletlerine, sonra dünya milletleri ona «el aman» dedirttiği için bu ismi almıştır.

Kafası, her yeni bilginin vatanıdır. Yalnız, ilimde, fende, sanatta kazandıklarını, daima siyasette kaybeder. Politika sahasında bile sözünü değil, sesini kullanır. Müzakere odasına, açık kapılardan girmeyi sevmez. Ya pencereyi kırıp, ya duvarı yıkıp girmek âdetidir!

Alman parası mark, dünya piyasasında dolarla omuz omuza yürüyor.

Dün, Alman ordusunu dağıtan müttefikler, bugün NATO başkumandanlığına bir Alman generali getirdiler.

Almanların meşhur mizah mecmuası «Simplisisimus», milletlerin karakterlerini çizen bir yazısında:

«Almanyada her şey metod dahilinde yapılır.. Hattâ çocuk bile!» diyor.

APOLLON:

Yunan ilâhlarındandır. Kıymetli bilginlerimizden ve eleştir

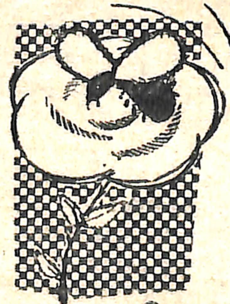

mecilerimizden Nurullah Ataç'ın Dil Kurumu arşivlerindeki bir incelemesine göre «Apollon» un doğrusu «Alp oğlan» dır ve aslı Türktür.

ARI:

İki cinsi vardır: Bal arısı, eşek arısı. Birinin tadına doyum olmaz, öbürünün de acısına dayanılmaz.

Arı, çalışkan mahlûktur. Bir petek balın kaç bin çiçekten damla damla toplandığını düşününüz!

Bahçe biziz, gül bizdedir!
Yetmiş iki dil bizdedir!

Diyen şair Eşrefoğlu:
Arı biziz, bal bizdedir!

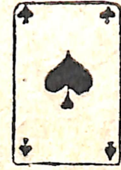
Diye de övünür. Hakkı var: Şair de, balını ilham bahçelerinden toplayan ve kaleminden damla damla süzdüğü kelimelerle şiirin altın peteğini ören bir arıdır.

Bir de «deli bal» vardır ki, Allah korusun, yiyenin aklı başından gider. Galiba onun şiirdeki arısı da zamanımızın şairleri olacak!

AS:

Asmak kökünden gelir. İskanbilde en büyük kâğıt, halk dilinde «bey» denir.

Futbolda da oyuncunun şöhretlisine, zorlusuna as derler. Anlaşılan karşıdakini asmasa

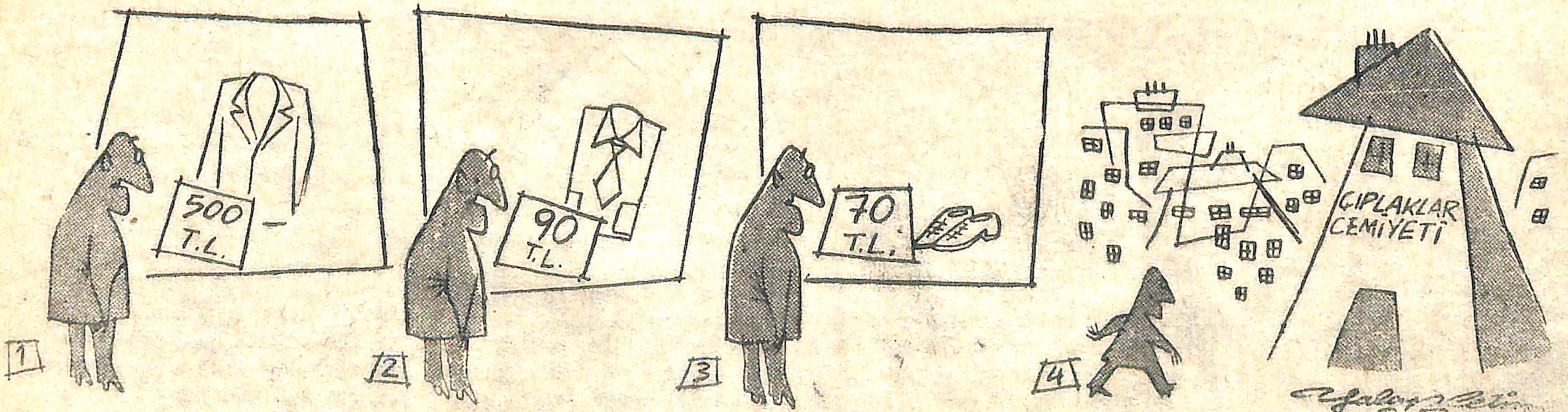
bile, keştiği, kesmese bile, biçtiği için olacak.

AYRAN:

Yoğurttan yapılan meşhur halk içkisi. Fazlası tehlikelidir.

Ayrandan sarhoş olanlara: «Ayranı kabardı» derler.
Şair Mehmet Akif, züppeliğe özenen bir kenarın dilberini şu iki mısrala hicvediyor:
Ayran daha midesinde kaynar,
Kalkar da teres bilârdo oynar!

★ ÇETİN ALTAN ★

Akbaba'nın aile kütüğüne yeni bir imza daha yazıldı. Çetin Altan.

Çetin Altan, balını politika çiçeklerinden alan bir arıdır ve her arı gibi, hem balı vardır, hem dikeni!

Partilerimiz bahar havasına girdiklerine göre bal alacak çiçeklerin çoğalacağını sanıyoruz.

Çetin Altan Ankara'da oturmaktadır. Bahar havasının içinde ve çiçek tarlasının ortasında!

Size her hafta başkent'den sunacağı yeni lezzetleri tadacaksınız.

KURBAN!

DAHA sabahleyin, hattâ öğleden sonra yerindeydi; akşam geç vakit öğrendik ki, gitmiş,

yerine Tevfik İleri gelmiş!

Bu haberi duyunca sayın Prof. Ahmet Özel'e on beşinci asırda yaşamış olan Fransız yüzbaşısı Mösyö La Palice için askerlerinin yazdığı bir şiirden iki mısraı tercüme edip ithaf etmek istedim..

Ölmeden bir çeyrek önce
Henüz daha yaşıyordu!

Tevfik İleri'nin tekrar Bakanlığa gelişine en çok sevinenlerden biri Karpiç'in kapıcısı Ethem oldu. Sevinçten kıpkırmızı, herkesin elini sıkarak:

— Temetum mi, bizum Hemşunli cene celecek teyu...

Diyordu.

En çok üzülen ise, vallâhi pek bilmiyorum ama, çoktandır maarif işleriyle yani Maarif Bakanlığı ile, daha doğrusu Bakanlık makamı ile ilgili görünen Muzaffer Kurbanoğlu olsa gerektir...

Kendisine hak vermemek elden gelmiyor... Siyaset o cins bir kurban bayramıdır ki, kurban edilenlerin çoğu, hiç değilse gözlerinde eski bir şenliğin tesellisile kadere boyun uzatırlar. Bizim Kurbanoğlu, Bayramı göremeden gitti!

Kan Bankası açıldı.. (Gazeteler)

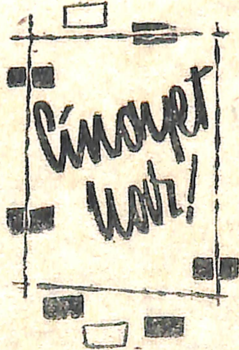

Bir Banker!..

AFİŞ!

BÜYÜK bir müjde veriyorum size...

Bakkal vitrinlerindeki yoklukla, kasap dükkânlarındaki boşluğa inat bir müjde. Kemanına tel, paletine boya, flütüne ağızlık, has tasına streptomisin bulamıyanlara,

Ankara'nın duvarlarına asılan Devlet Tiyatrosu afişleri, maddî ve manevî âlemimizdeki büyük bir mevcudiyeti ilân ediyor:

«Cinayet var!»

Yetmez mi?

Strip tease!..

SUS.. OTUR!

SON zamanlarda parlamentoda cereyan eden tartışmaların en ateşlisi Atatürk Orman çiftli-

ğinin satışa çıkarılması konusunda oldu.

Milletvekillerinden biri, Çiftliğin vaktiyle ölçülü biçili bir projeye göre yapılmamış olduğunu anlatmak için:

— Atatürk bir tepeye çıkmış, parmağı ile işaret ederek, şöyle şuraları alalım, demiş; dedi...

Atatürk'ten bir şark ağası şeklinde bahsedilmesine kızan milletvekilleri bu sözleri protesto ettiler. Hatip ile aralarında söz düellosu başladı:

— Atatürk sevgisinin sırf sizin inhisarınızda olduğunu mu sanıyorsunuz?

— Konuşma, otur, yerine.

— Sus, sen otur...

Sonunda Atatürk çiftliğinden mühim bir kısmın satışa çıkarılması kanunu kabul edildi...

Bu tartışmada en önemli taraf karşılıklı yapılan: «Konuşma otur yerine» ile «Sus, sen otur» ikazlarıydı.

Ne de olsa milletvekilliğinin icaplarını birbirlerine hatırlatıyorlardı!

BENİMKİ DE!

HANIM, hizmetçiye karnını şişirdiği için yol vermiş.

— Utanmıyor musun, demiş, ailenin şerefini iki paralık ettin, şu haline bak! Haydi al pılını pırtını uğurlar ola...

Kız boyununu bükmüş:

— Kadın kadının halinden anlar, demiş, niye bana böyle söylüyorsunuz? Siz de hamilesiniz işte..

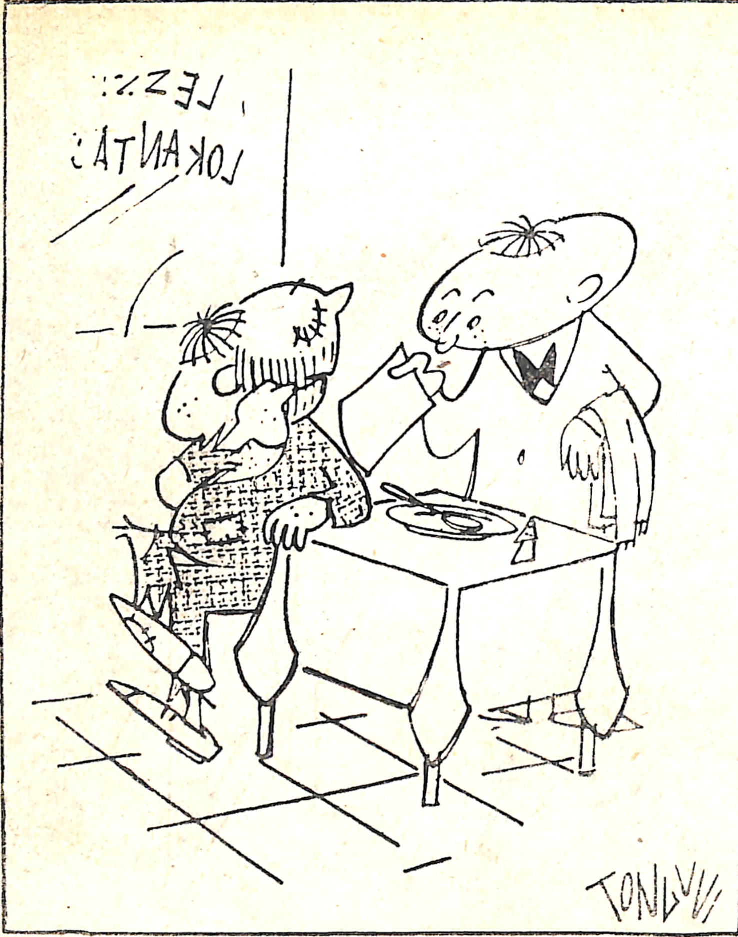
— Aaaa, terbiyesizin zoruna bak! Ben hamileysem, benimki beyden!..

— İyi ya demiş kız, benimki de beyden!..

Sonbahar havası içinde, Ana mu halefet partisi ile (aslında büyük ana demek lâzım ya) baba iktidar, Hürriyetçilere biraz da beslemeden doğmuş gibi bakıyorlar...

Halbuki biliyorsunuz, o da Beydendir...

Piyasada bozuk para bulunmuyor.. (Gazeteler)

— Affedersiniz, hiç bozukluğum yok!..

Cariyenin dişleri

Zamanın hükümdarına bir cariye takdim etmişler: Yaprak gözlü, konca ağızlı, manolya tenli, fidan boylu bir taze... Saçlar, güneş vurmuş bir demet ipek... Kaşlar, kirpiklerle konuşuyor... Bacaklar, heykeltraş elinden çıkmış..

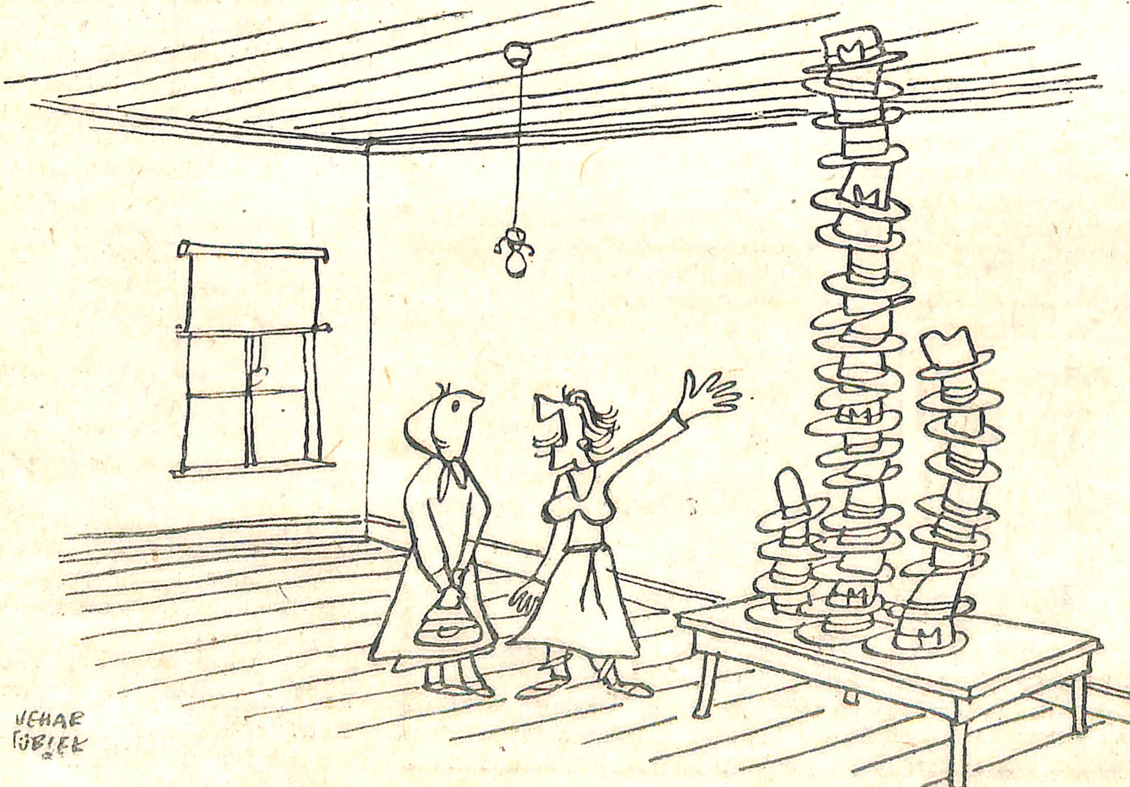
Hükümdar, şöyle tepeden tırnağa bir süzüp:

— Güzel, demiş, güzel amma, dişleri biraz bozuk, güldüğü zaman çirkin görünecek!

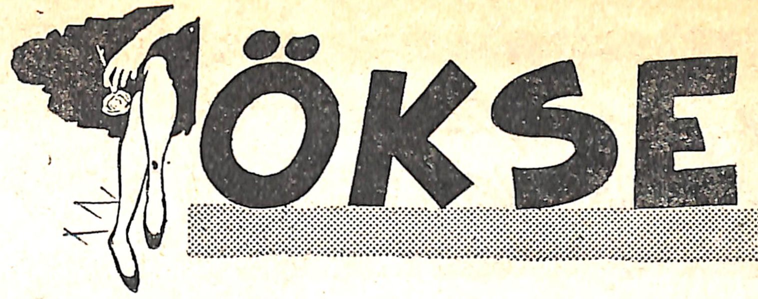
Vezir, saygı ile eğilerek:

— Devletlim, demiş, bundan yana hiç endişe buyurmayınız, hizmetinizde bulunduğu müddetçe kendisine gülmek nasip olmıyacaktır ki!..

Piyasaya gene idhal malı şapkalar geldi.. (Gazeteler)

— Dün şapka kuyruğundan kocam biraz şapka almış kardeşim!..

★ HİKÂYE ★

BAHAR, renkleri, ışıkları, kokulariyle, kırlardan, bahçelerden Beyoğlu caddesine akmıştı. Çiçekçiler, ellerinde mimoza demetleri, leylâk dalları, menekşe sepetleriyle kaldırımda bağırışıyordu. Kadınlar, kışın koyu renklerini omuzlarından atmışlar, kabuğu soyulmuş lezzetli meyveler gibi, çıplak kolları, açık göğüsleriyle nisan güneşi altında dolaşıyorlardı.

Naci Sekmez de bu kalabalığın içindeydi. Kendi tâbiriyle «Göz banyosuna» bayılırdı. Kadını, hususî bir bakışla tartardı o: Aşağıdan yukarı!

Galatasarayı biraz geçmişti ki, bir çift bacak önünde durakladı: Bacak değildi bunlar, şehvet iki kılıç çekmişti!

Gözleri, önce topuklarda durdu, sonra yavaş yavaş, âdeta yudum yudum yukarıya doğru çıktı. Etekleri sihirli bir bakışla eritti, kalçaların oynak yuvarlaklarında, belin ince ve yaylı vadisinde dolaştı, omuzlara dökülen güneş kumralı saçlara kadar geldi... Sonra, usta adımlarla yanından geçti, yüzüne baktı: O nasıl tendi Allahım!.. Manolya yaprağı, donuk beyaz!.. Etli, büyükçe ve sanki gizli bir arzu ile soluyan yarı aralık dudaklar... Bir aşk rüyasına dalmış, süzgün, akşam mavisi gözler...

Naci Sekmez, bir ileri, bir geri, kaldırımda sekmeğe başlamıştı. O durunca duruyor, o yürüyünce yürüyordu.

Birden, beklenmedik bir mucize olmuş, genç kadın, belli belirsiz, bir gülümseyişle yüzüne bakmış, sonra bir kapıdan içeri girmişti.

Burası bir lokanta idi. Yeni açılmış, şık bir lokanta... Naci, sol kolunu cakayla kaldırıp saatine baktı: Bire on vardı... Yemek vakti olmuştu demek...

Hiç düşünmeden lokantadan içeri girdi.

Salon, bahar çiçekleriyle süslü, tertemiz keten örtülü, masalariyle bomboştu henüz...

Güzel kadın, dibe yakın, sağda bir masaya oturmuştu.

Naci Sekmez, onu görmemiş gözlerle, rahat, telâşsız, tam karşısında bir masa seçti.

İkisi de listeyi ellerinden bırakırken gözgöze geldiler.

Garsonlar, hemen hemen ayni şeyleri taşıyorlardı: Önlerine: domates, hıyar salatası, bira, istakoz... Sonra, bir bira, bir bira daha...

Güzel kadın, o kahvesini içerken kalkmış, âdeta bu tesadüften bahtiyar gözlerle yüzüne bakıp gitmişti.

Naci Sekmez, hesabı görürken, salonda kendisinden başka müşteri olmadığının farkına varmıştı!

Ertesi gün, hemen hemen ayni saatte, ayni kaldırım üzerinde karşılaştılar... Bugün daha güzeldi, daha şıktı: Vücuduna dolanan karanfiller serpilmiş bir emprime içinde çırçıplaktı âdeta...

Yalnız Naci Sekmez'in tecrübeli gözleri bir şey sezmişti bugün: Peşinde, kendisinden başka biri daha vardı!

Lokantaya girdikleri vakit, yanılmadığını anladı: Salonda, karşılıklı üç masaydılar!

★

Naci Sekmez, bu lokantanın müşterisi olmuştu artık. Her gün, öğle yemeklerini ayni yerde, ayni masada, ayni garsonun hizmetile ve ayni güzel kadınla karşı karşıya yiyordu.

Aradan bir aya yakın zaman geçtiği halde, konuşamadılar. Kendi kendisine şaşıyordu Naci: Onun gibi maceralar geçirmiş bir erkek nasıl bukadar ürkek olabilirdi?

Beşi gitti, onu geldi,
Ramazanın sonu geldi!
Mis sabunu yapsın diye
Marikanın donu geldi!

Dan dan da dan dan!

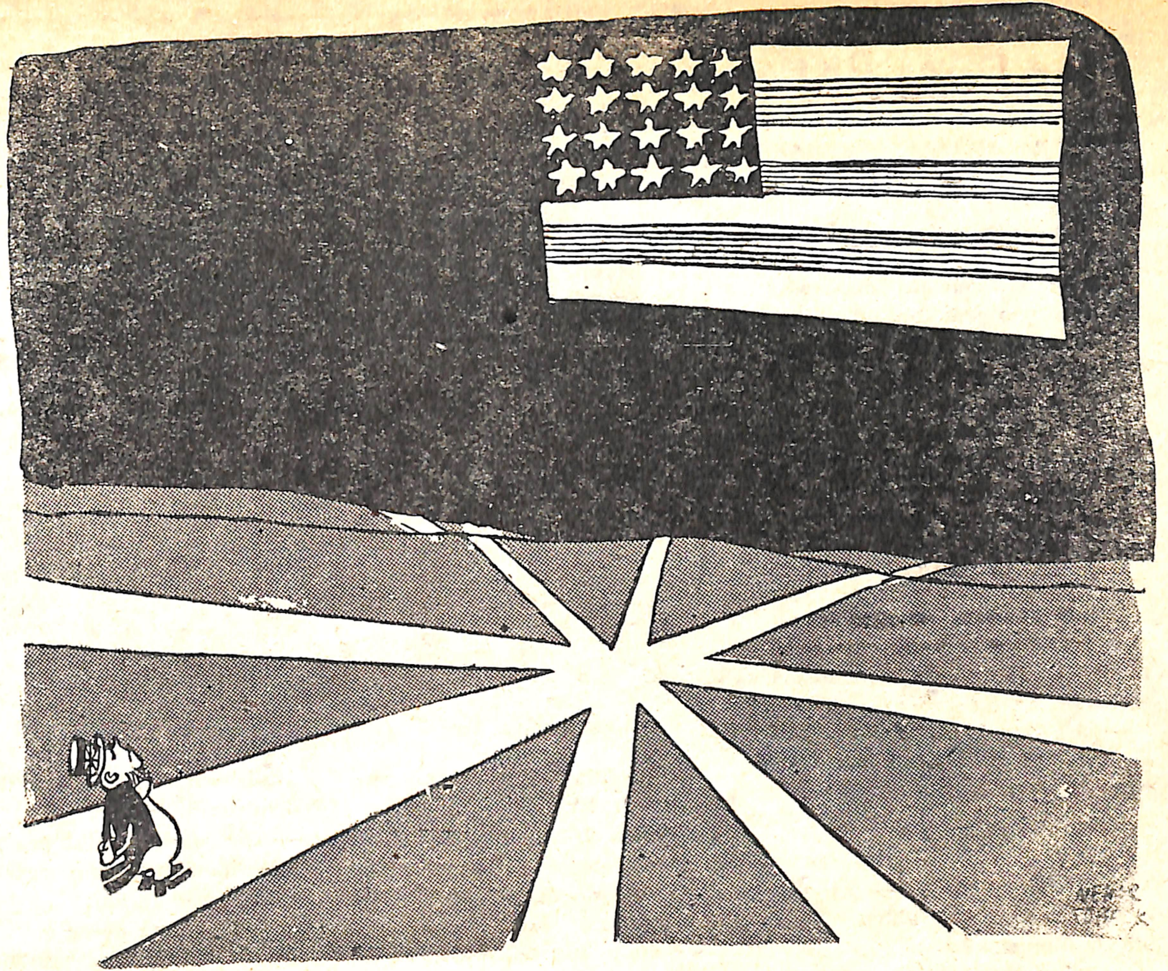
Gitti bir kaç yıldanberi,
Kültürümüz geri geri,
Bundan sonra parolamız:
T. İleri! T. İleri!

Dan dan da dan dan!

Aklın varsa uzak bulun:
Sesi hoş gelir davulun!
Her tarafta istimlâk var:
Erenler, yoldan savulun!

Dan dan da dan dan!

AKBABA

Yıldızla yol tâyini!..

Olmuştu işte... Dostlukları, tatlı, gülümser bir bakıştan ibaretti henüz!

Fakat bir gün, bir öğle üstü, büsbütün başka bir şey oldu: Güzel kadın gelmemişti!

Naci, gözü kapıda, lokmalar ağzında büyüye büyüye beyhude bekledi yolunu... Ne olmuştu acaba? Yoksa hasta mıydı?

Dudakları, gençliğinde ezberlediği bir şiiri, bir mektepli âşık toyluğuyla mırıldanıyordu:

Bilmiyorum en garibi,
Ne yerini, ne adını,
Bir yıldızı tanır gibi
Tanıyorum o kadını!

Fakat güzel kadın, ertesi gün de, daha ertesi gün de, daha, daha daha ertesi günler de gelmemişti!

Nihayet, bir öğle üstü, artık tıklım tıklım dolan lokantanın tam halaştığı bir dakikada, Naci Sekmez, hesabı görüp tabağa da bol bir bahşiş bıraktıktan sonra, çapkın bir göz kırpışiyle garsona sordu:

— Kuzum Miço, hani şu karşıki masaya her gün gelen bir bayan vardı, hatırladın mı?

Miço, ihtiyar yüzünde çizgi çizgi açılan bir gülüşle başını salladı:

— O ki gelmiyor şimdi?..

— Evet, evet... Neye gelmiyor kuzum?.. Hasta mı? Seyahate mi çıktı?..

— Yok bre pasam, görüyorsunuz masallah, lokanta doluyor... Patron: «Sen evde otur kariciğim dedi, lâzim değil artik okse!..»

Sonra, bahşiş dolu tabağı aldı, gülümseyerek uzaklaştı.

O gün, bugün, Naci Sekmez, bayan Ökseyi bir daha göremedi. Ama, bir kere tutulmuştu, hâlâ öğle yemeklerine devam ediyordu!

ÇİMDİK

Hiç bir şey yokmuş!

Meşhur köpeğini kaybeden Muammer Karaca'nın neşesi kaçmış, sinirleri bozulmuştu. Şehir Tiyatrosu komedi kısmına gitti, gülemedi. Seyahate çıktı, eğlenemedi.

Nihayet meşhur bir doktora gitti.

Doktor, hastasını karşısına alıp sordu:

— Şikâyetiniz?

— Neşesizlik... Hiç bir şeyden zevk almıyor, hiç bir şeye gülmüyorum!

— Soyununuz lütfen...

Beş dakika sonra muayene başlamıştı:

— Nefes alınız... Öksürünüz. Bir daha... Bacak bacak üstüne atınız... Parmaklarınızı açınız... Yumruklarınızı sıkınız!..

Muayene bitmişti.

— Giyininiz lütfen...

Muammer giyindi ve doktorun karşısına geçti:

— Emriniz?

— Vallâhi, hiç bir şeyiniz yok... Hiç, hiç...

— Sahi mi doktor!

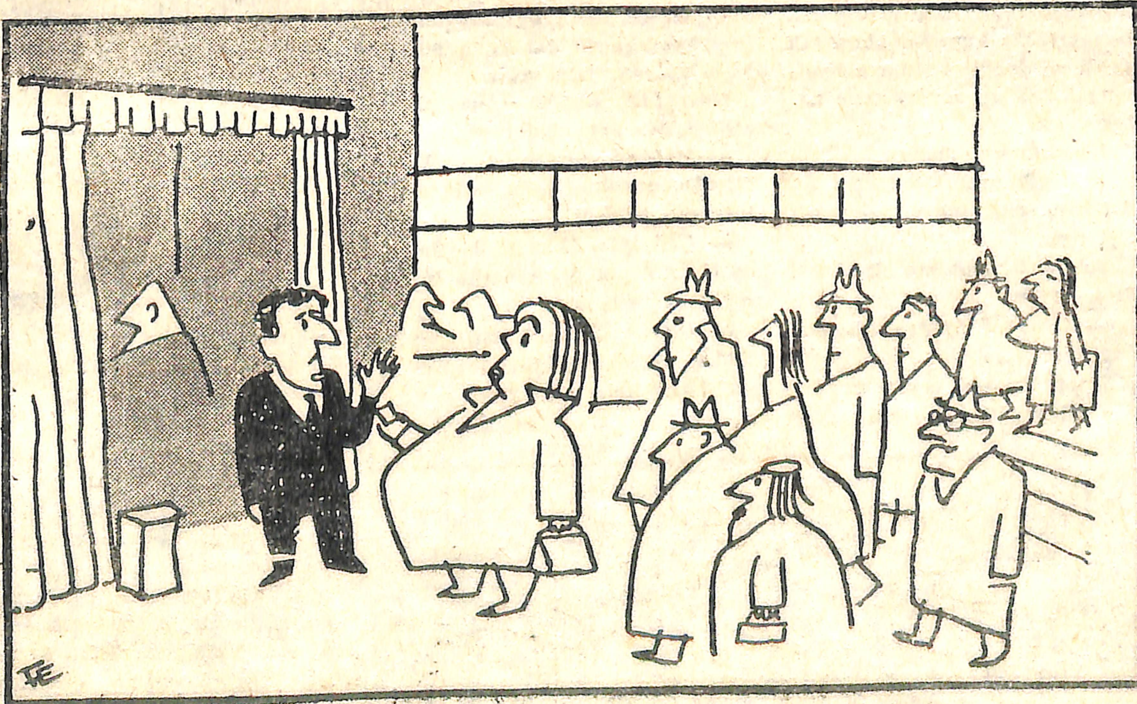
— İnanırsanız yemin bile ederim!

Muammer kalktı, teşekkür etti ve sanki para arıyormuş gibi bir müddet ceplerini karıştırdıktan sonra kapıya doğru yürüdü:

— Bravo doktor, iyi bilmişsiniz, sahiden hiç bir şeyim yokmuş!

Muammer, haftalardan beri ilk defa gülüyordu!

Küçük çocuklar sinemaya alınmıyacak.. (Gazeteler)

— Çocukla girmek yasaktır hanımefendi!..

HAFTANIN

Trafik haftasında

Trafik haftasındaki kazalardan birini okuyorlardı. Kadın:

— Bir taksi de denize uçmuş... İçindekilerin hepsi ölmüşler...

— Vah vah... Kaç kişi? diye sordu kocası. Kadın okumağa devam etti:

— Onbir... Onbir kişi. Üstelik bir kadın yolcu da gebeymiş!

Yaşasın

Küçük Mustafa, sokağın iki tarafındaki evlerin kırık camlarına baktı. Ondan sonra arkadaşına seslendi:

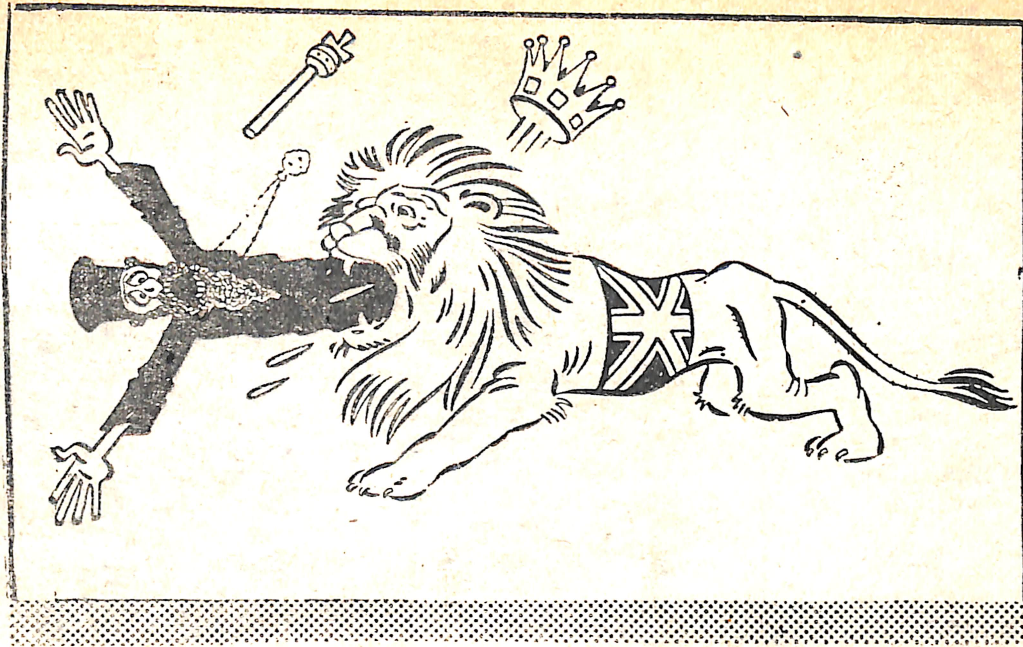
— Ali, koş, bak... Bizim çocuklar sabahki maçı dörde karşı sekizle kazanmışlar!

Değmiş

Evliliklerinin yirmi beşinci yılı dolmuştu. Kocasının aldığı elmas bilezik kolundaydı:

— Güzel, değil mi şekerim? diye sordu. B. Belkis:

— Değmiş doğrusu. Yirmi sene boşanmadan durabildiğine göre!

Ölüm sebebi ne?

Ölen arkadaşları için yanıp yakılıyorlardı. Biri:

— Parası pulu vardı, dedi. Karısı kendisinden önce ölmüştü. Oğlu iş sahibiydi. Bir de güzel sevgilisi vardı...

— Sahi, ne menfaat buldu da ölümü tercih etti, intihar etti acaba? diye sordu. Öteki. Arkadaşı dalgın dalgın cevap verdi:

— Herhalde çıldırmıştı!

Tarif

Kulis'te içiyorlardı. Hem de hayli içmişlerdi. Galip:

— Sen, dedi şeffaf beyinlisin. Ne düşündüğünü görüyorum.

Fikret Adil, sordu:

— Şeffaf neye derler?

— Bir tarafından bakılınca öbür tarafı görülebilene...

— Meselâ?

Üçüncü bir ses atıldı:

— Anahtar deliği!

Centilmen!

Otel kâtibi, nazikâne:

— Umarım ki dedi, odanızı sarışın bir ilk okul öğretmeni ile paylaşmağı kabul edersiniz.

Müşteri hararetle:

— Tabii, tabii, dedi. Ben bir centilmenim.

— Öğretmen de öyle...

(İsviçre)

○

Hoppala!..

Adamcağız telefon kabinesi önünde hayli zamandır bekliyordu. İçerdeki kadın ise, henüz aradığı numarayı bulamamış, rehberi karıştırıp duruyordu. En sonunda adam dayanamadı. Kapıyı açıp sordu:

— Eğer müsaade ederseniz, aradığınız numarayı ben bulayım?

— Fakat ben numara değil, yeni doğan çocuğuma isim arıyorum.

(İtalyan)

Yaman detektif!

Jess Block ve Eve Sull vodvil artisti idiler. Bir akşam temsilden sonra odalarına döndükleri vakit Eve'in bütün mücevherlerinin çalınmış olduğunu gördüler. Scotland Yard'a telefon edip bir detektif çağırdılar. Adam derhal geldi. Melon şapkası, piposu ve şemsiyesi ile tam tipik bir detektifti ve herkesi öyle sıkı sorguya çekti ki mücevherlerin derhal bulunacağından kimsenin şüphesi kalmadı. Hakikaten ertesi sabah tiyatro kapıcısı koşarak geldi ve Jess'i telefonla Scotland Yard'dan aradıklarını haber verdi.

Jess karısına dönüp:

— Gördün mü Eve? dedi. Şu detektif çok yaman adammış doğrusu..

Telefonda konuşan detiktifti Jess sordu:

— Nasıl mücevherleri buldunuz mu?

Detektifin sesi cevap verdi:

— Hayır bulamadım. Size şemsiyemi gördünüz mü diye soracaktım; zira sizin odanızda unuttuğumu sanıyorum da.

(İngiliz)

○

İkizler...

Mc. Gettum'ların ikiz çocukları olmuştu. Altı yaşındaki kızları Grace bundan çok memnun görünüyordu. O sabah okula giderken babası:

— Grace, dedi, öğretmenine ikiz kardeşlerin olduğunu söyle belki sana izin verir.

Hakikaten küçük Grace bir saat sonra eve döndü ve:

— Hakkın varmış baba, dedi, öğretmenim bugün evde oturmamı söyledi.

— Çok iyi... İkizleri duyunca öğretmenin daha başka bir şey söylemedi mi?

— Ooo İkizleri ona kim söyler. Bebeklerin birini gelecek hafta için sakladım.

(Amerikan)

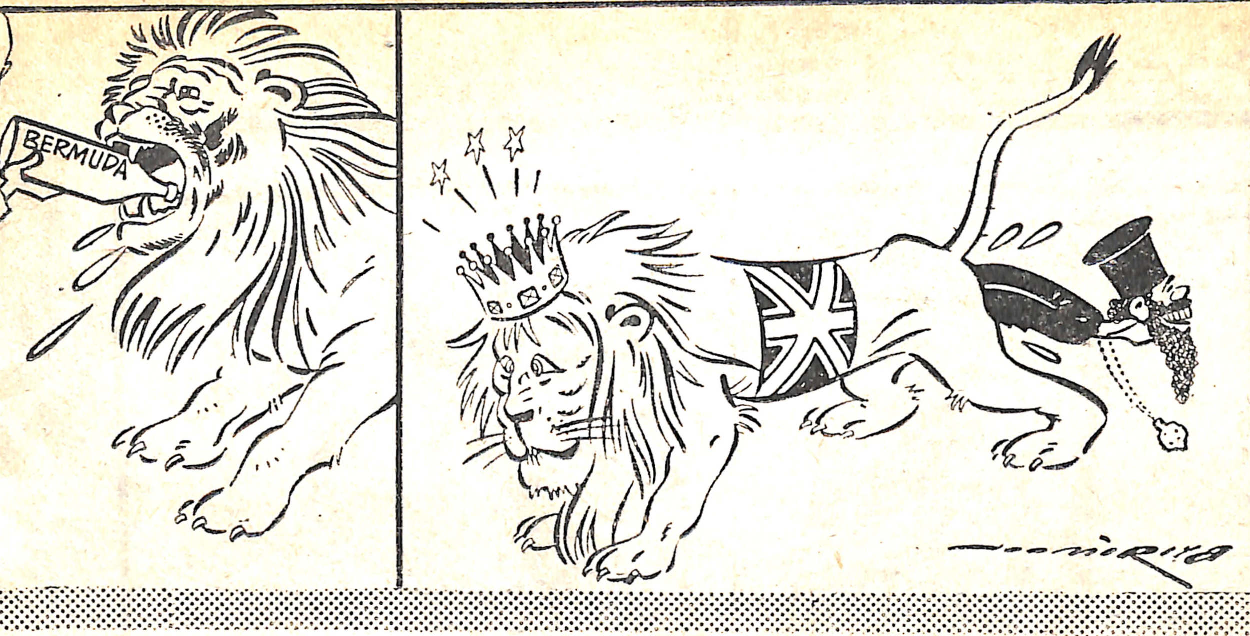
Y

— Haaa, şimdi hatırladım:

Günün manzal

ŞAKALARI

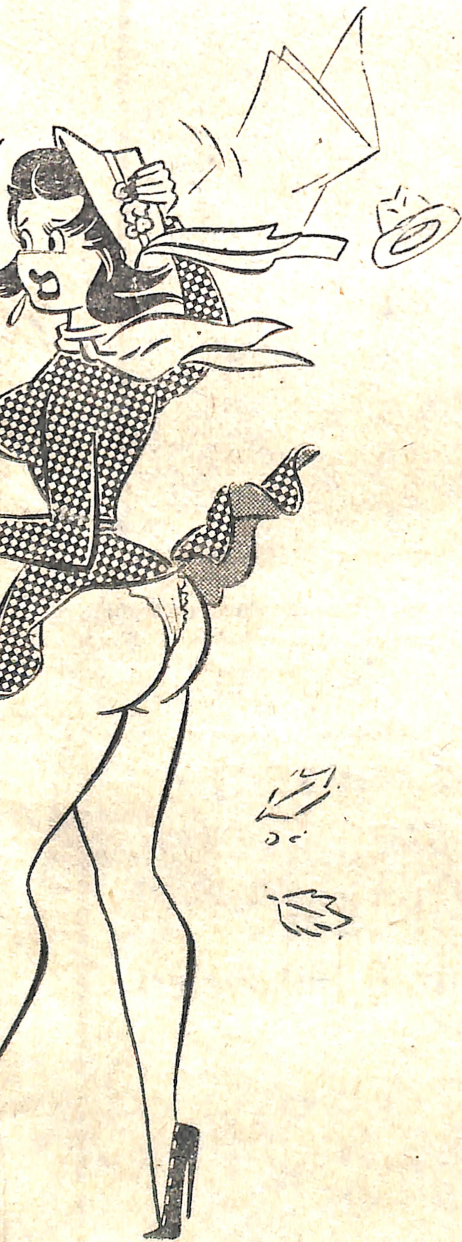
Mahzur yok

Seramikçi Füreya Amerika'ya gitmişti. Fakat, aksilik bu ya, Nevyork'a gelişi taksi şoförlerinin grev zamanına rastladı. Bununla beraber, otelci ne yapıp yapıp ona bir araba buldu. Füreya, yolda şoförün mütemadiyen kırmızı lâmbaları yanar tuttuğunu görünce sordu:

— Bu yüzden kaza yapmıyor musunuz?

— Alışkanlık, bayan; dedi şoför. Tam otuz sene var ki, canlı insan taşımadım. Siz ilksiniz. Ben cenaze arabasında şoförüm!

„

Ruhlar

Kendini gayet nükteci zannederdi. Eczahaneye girdi ve sordu:

— Sizde nane ruhu var mı?

— Var.

— Tuz ruhu?

— O da var...

— Ya zulüm ruhu?

Eczacı hiç cevap vermedi. Arkasını dönüp bir kapıdan seslendi:

— Hanım... Gel, bak... Biri seninle görüşmek istiyor!

Büyük sanatkâr

Tiyatro seyrediyorlardı. Kadın, sevgilisi rolündeki artisti öyle canla başla öpüyordu ki, seyircilerden biri dayanamadı:

— Yahu, amma sanatkâr be! Hiç de yalandan öptüğü belli değil....

Yanındaki izah etti:

— O rolü yapan adam, kadının aslında kocasıdır...

— Ya? dedi, hayran. Öyleyse daha büyük sanatkârmış kadın!

Zamane

İki veled, arsada buluşmuşlardı. Az kabacası ötekine sordu:

— Kaç yaşındasın ulan?

— Bilmeeeem...

— Anlaması kolay... Kızları düşündüğün oluyor mu?

— Yooo... neye düşünecek mişim?

— Öyleyse, taş çatlasa beş yaşından yukarı değilsin!

Yahudi sarraf

İkinci Dünya Harbi sırasında büyük bir enflâsyon olmuş ve birçok Yahudi sarraflar iflâs etmişti.

Bunlardan biri çaresiz kalarak iş aramağa başladı ve bir sirk'e müracaat etti. Sirk'teki goril, ölmüştü ve yeni bir goril gelene kadar sarraf onun postuna bürünecek ve goril numaraları yapacaktı. İşi kolaydı doğrusu Ağaçta sallanıyor, müşterilerin verdiği fındık fıstığı yiyordu. Yalnız bütün sıkıntısı, yanındaki kafeslerde olan aslan ve kaplandı.

Onlardan çok korkuyordu.. Günlerden bir gün tam ağaçtan atladığı bir sırada bir de ne görsün, aslanın kafesi açık değil mi?

Her şeyi unuttu ve korkusundan:

— Ay aman, imdat, diye bağırmağa başladı.

Bunun üzerine aslanla kaplan yanına yaklaşıp:

— Ne bağırıyorsun ulan, diler. Bir sen misin sarraf burada... (Alman)

İKİ YARAMAZ!

Teddy'ye küçük arkadaşı Joe misafir gelmişti. Hava yağmurlu olduğu için evin arkasındaki geniş saçağın altında oynuyorlardı.

Birden mutfaktaki buzdolabını hatırladılar ve içeri hücum ettiler. Fakat mutfağı yeni temizlemiş olan Teddy'nin annesi, çamurlu ayaklarını görünce, onları tekrar dışarı çıkardı ve mutfağa sokmadı. Bunun üzerine Joe, gururla:

— Benim annem, dedi ne zaman istesem mutfağa girmeme müsaade eder.

Teddy, hasret dolu nazarlarla buzdolabına ve pırıl pırıl taşlara bakıp içini çekti:

— Ah kardeş, benim de seninki gibi pasaklı bir annem olsaydı... (Kanada)

Geveze kadın!

Doktorun hastası son derece geveze bir kadındı... Onu uzun uzun dinleyen doktor bir reçete yazdı ve kadına uzattı.

Fakat kadın itiraz etti:

— Ama doktor... Dilimin paslı olup olmadığına bile bakmadınız!..

Doktor soğukkanlılıkla:

— Aziz Madam... dedi. Yarış sahasında çimen aranmaz ki...

(Holânda)

Ne diyecekler?

Kadın tiyatro prömiyeri için diktirdiği yeni elbisesiyle koca sının karşısına geçti ve bir iltifat bekliyerek sordu:

— Güzel değil mi? Komşular ne kadar şaşıracaklar kim bilir; ne diyecekler acaba?

Adam cevap verdi:

— Seninle param için evlendiğimi söyliyecekleri muhakkak!..

(İspanyol)

plâjda tanışmıştık!..

Kuyruk!..

Mâniler

Geldi işte yeni yıl,
Her taraf pırıl pırıl,
Fakat ne yazıktır ki
Halk efendi pek tırıl!

★

Bu ay, otuzbir çeker,
Zam alanlar yer şeker,
Nihat Erim çaldıkça
Dans eder Recep Peker!

★

Tavuk gitti, kaz geldi,
Davul bitti, caz geldi,
Ayda dokuz yüz lira
Mebuslara az geldi!

★

Set yıkar köstebekler,
Aldırmaz mübarekler,
Arttı ya sen ona bak
Yolluklar, ödenekler!

★

Taşıtlar almaz para,
Binerler besbedava,
Öyledir de ne için,
Alınır üç bin lira!

★

Kebab yandı, şiş yandı,
Aç gözlüler aldandı,
Bir ufacık taş ile
Koca deniz bulandı!

★

Hey Feridun Düşünsel,
Hele biraz beri gel,
Söyle, neden yetişmez
Ayda sana bin papel!

★

Her şey gayet pahalı,
Yürekler hep yaralı,
Artık satıp savacak
Ne kilim var, ne halı!

★

Ağalar! gözü açın,
Yemem diyenden kaçın,
İyi seçin buğdayı
Sonra tarlaya saçın!

★

Olma oğul, avanak,
Ayıp değil çalışmak,
Ödenek az gelirse
Çekil, başka işe bak!

★

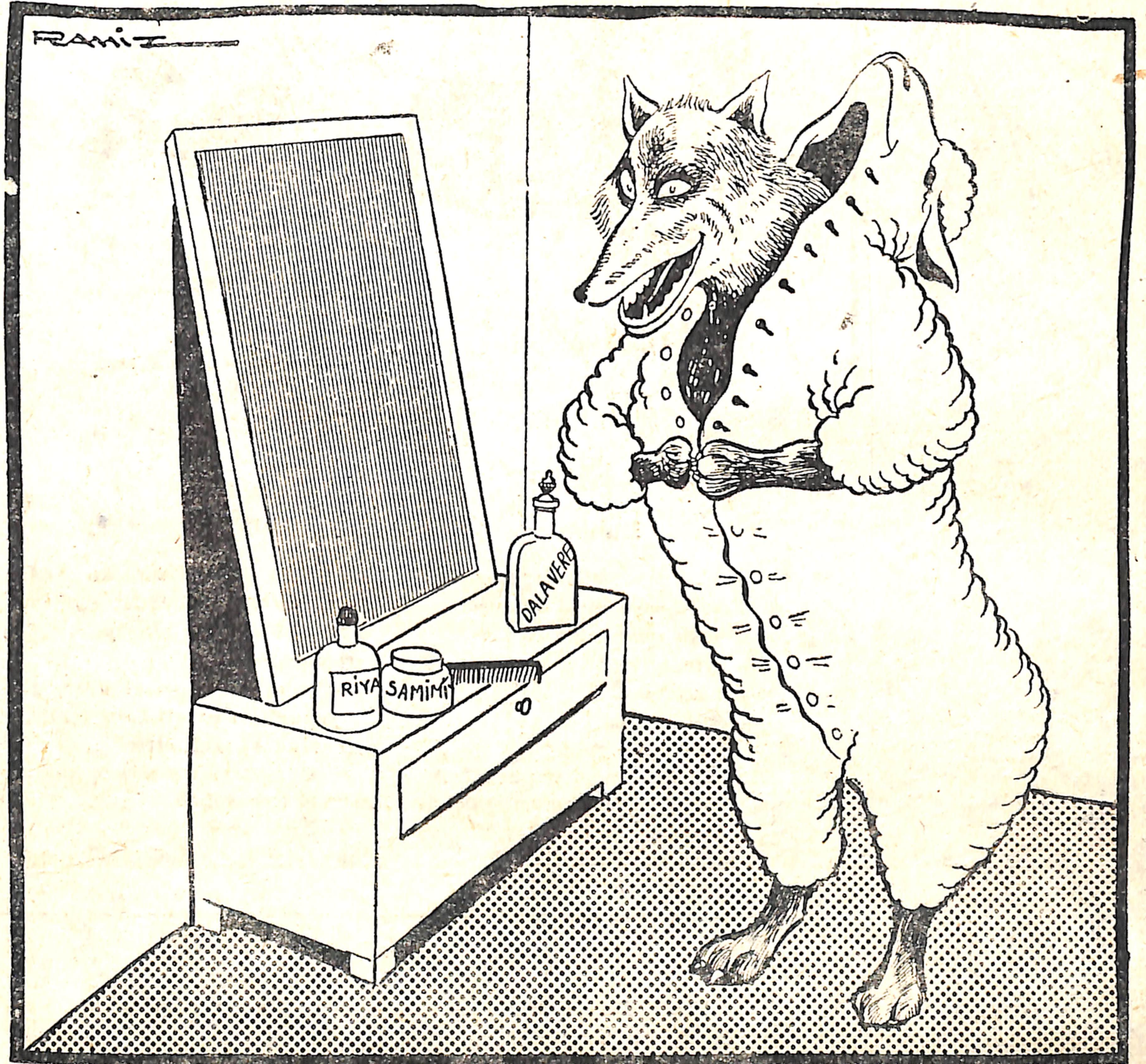
Gidene ağam derler,
Gelene paşam derler,
Umdukları olmazsa
O, benim maşam derler!

★

Dibi yok takamızın
Suyu yok (Saka) mızın,
İki ucu bir yere
Gelmiyor yakamızın!

[9 Ocak 1948 tarihli MİZAH mecmuasından]

Eski Türk Mizahı

— Beni tanımadınız mı?.. Nasıl olur?.. Ben âşıkına giden kadın, münakasaya giden müteahhit, müşterisini bekleyen tüccar, en yakın, en samimi arkadaşınız, konferansa giden politikacı... Şimdi tanıdınız değil mi?..

NE DÜŞÜNÜYOR!

Bir bektaşi, merkebine odun yükleyip şehre gelirken karşıdan iki bezirgân peyda olarak «Şununla alay edelim!» diye bektaşiye yanaşıp selâm verince bektaşi de durur. Bezirgânlar merkebi göstererek:

— Bu eşeğin ne düşünüyor?

Diye sorarlar. Bektaşi hemen yapıştırır:

— Odun taşımaktan yorgun düştü de, artık kasaba halkını kazıklamak için bezirgânlık etmeyi düşünüyor!

ETHEM HULKİ PEKER
Sakarya caddesi No. 5/A
Yenişehir - ANKARA

ÜÇ MİZAH ŞAHESERİ :

Orhan Seyfi Orhon
Düğün Gecesi
Mizah Hikâyeleri
Fiatı: 2 Lira

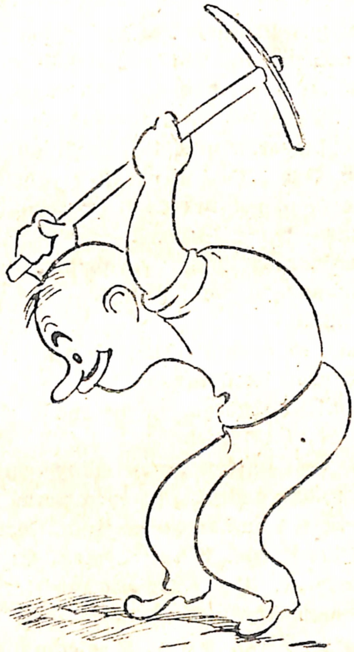

Adnan Veli
Uçan Daireler
Mizah Hikâyeleri
Fiatı: 2 Lira

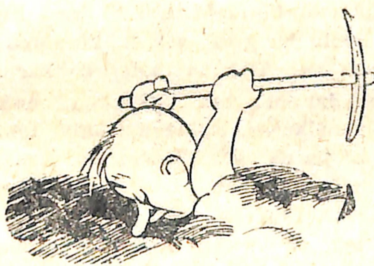

Burhan Felek
Vatandaş Ahmet Efendi
Mizah Hikâyeleri
Fiatı: 1 Lira

Hulki

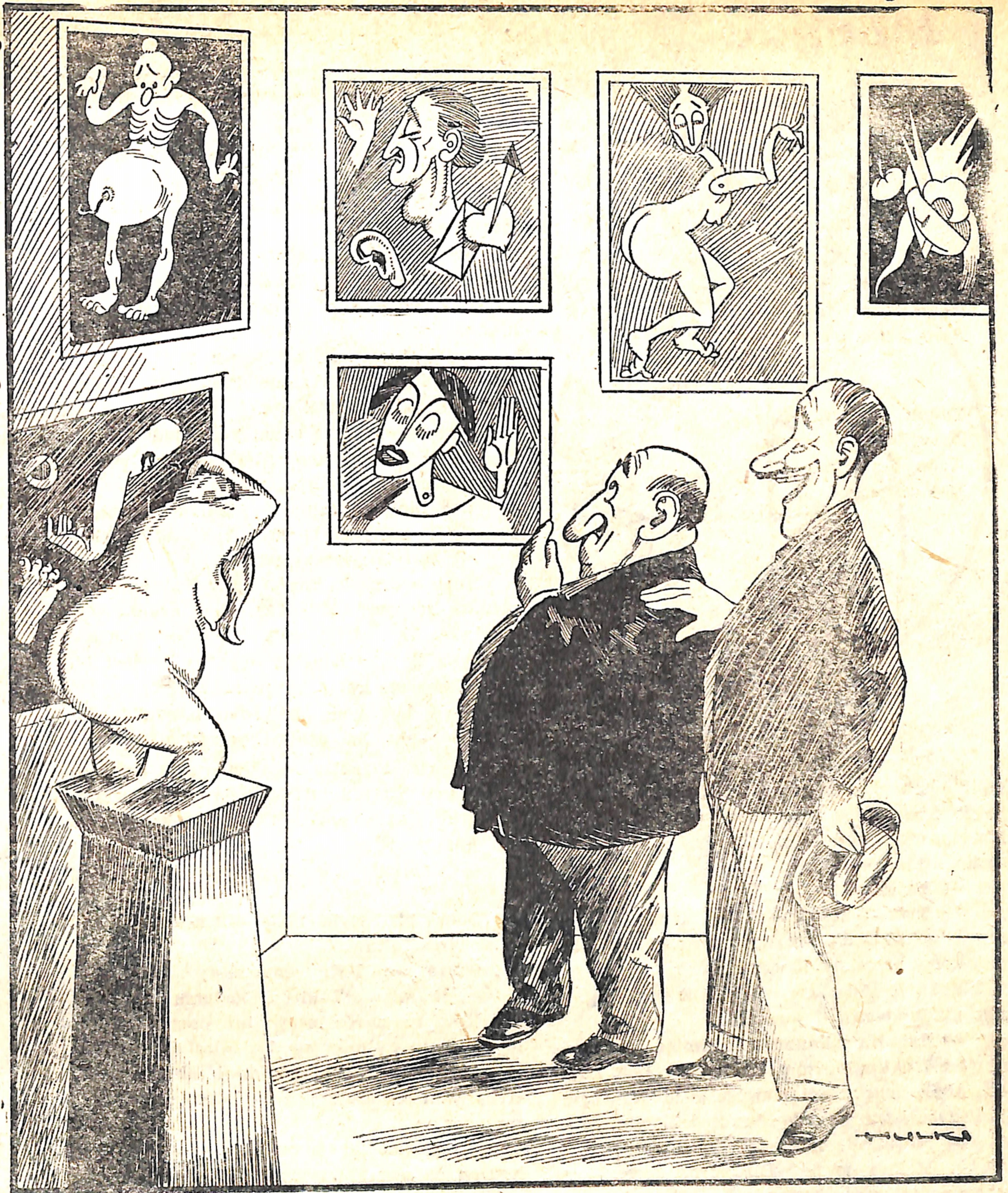

Definecinin hikâyesi!..

— Hay Allah müstahakını versin.... Yanlışlıkla sıhhiye müzesine girmişiz!..

Tramvay on dakika gecikmişti!..

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem
Talu

— 9 —

— Teveccühü olmuş olmamış fakire vız gelir! Anlandın mı anam babam, ben, dinim hakkı için buraya senin tatlı dilin, güler yüzün hatırına geliyorum. Hattâ bu sebepten bizim aftosu bile ektim.

— Ektin mi?

— Evet. Gelecek sene bu memlekete gelirsek, sokaklarda, yol kenarlarında taze bitmiş körpe aftoslar bulacağız.

Yuvarladığı nükteye kendi de gevrek gevrek güldü; sonra devam etti:

— Esnafın yıllanmışı da amma kaknem oluyor. Hakkın varmış, beybaba! Mart pilici dururken anaç hindi metelik etmiyor, vesselâm. Onun için ben de avradı dehledim, gitti.

— Maşallah! öyle kolay oldu, demek?

— Kolayı ne be? Bir yerde görecek işi varmış, iki saate kadar gidip geleceğini söyledi. Derken o çıktı. Ben de arkasından caddeyi tutup buraya geldim.

— Oh! tamam. Şimdi arkandan o da buraya gelecek. Bir çıngar da burada kopacak, otel halkına da kepaze olacağız.

— Korkma gelmez, babacığım!

— Ne biliyorsun?

— Ben onun sabahtan kulağını büktüm.

— Nasıl?

— Kendi dilince lâf ettim.

— Ne dedin?

— Finiş conj! dedim. Haniya mütareke senelerinde o ölüsü kandillilerin askerleri şurada burada sergilerden öteberi araklarlardı da mal sahibi para istediği gibi o cevabı verirlerdi. O vakitten aklımda kalmış. Sakla samanı, gelir zamanı derler. Ben de bugün sözüm ona bu lâfları kullanıverdim!

— Aferin öyleyse!

Hepsi iyi... Fakat bir an evvel (Nis) den uzaklaşmak için kendi payıma can atıyordum. Nihayet vakit ve saat geldi. Bir türlü kurtulamadığımız Torik efendi de beraberimizde olduğu halde, bizi Nis'den Montekarlo'ya götürecek olan trene bindik.

GÖRÜLMEMİŞ BİR OYUN

Montekarlo'nun, şöhreti dünyayı tutan muhteşem, mükellef, süslü gazinosundayız. Yine bir otelde bavullarımızı bırakarak, nefes almağa vakit bulmadan buraya can attık. Allah razı olsun otelin kapıcısından, üçümüze de yol gösterdi de birer (Smokin) kiraladık; başka türlü bizi gazinonun kapısından içeriye sokmazlardı.

Meşhedi'yi bu medenî akşam kıyafetinin içinde görmeli. Karagözün beyliği gibi bir şey oldu. Önceden kendi kendine aynaya bakıp bana:

— Çekirgefendi, gardaşım! Yevropa gayfelerinin faraşlarına menend olmuşem. Özüm beyle bir yanına gidemem.

Dediyse de, yarı şaka, yarı ciddî bir sürü lâkırdı ile onu kandırdım. Otelden gazino esasen yakın. Tıpış tıpış geldik.

Yüz binlerce mumluk elektrik âvizelerinin göz kamaştırıcı, beyaz ışığı altında yüzlerce halk talihle pençeleşiyor.

Yeşil örtülü, kocaman rulet masasının etrafında her çeşit milletten, dişili erkekli, bir kalabalık var. Bir sıraya dizili beyaz kadın omuzları ile erkeklerin siyah elbiseleri bu masa kenarına garip bir manzara veriyor. Bu omuzlarla bu siyah sırtlardan hangisine dokunsan başka bir ses fırlıyacak gibi.

Ayakta duranlar, oradan oraya dolaşanlar da var. Ya yer bulamamışlar veyahut çokça yutulup kalkmışlar. İkide birde krupiyenin sesi gürlüyor:

— Hanımlar, efendiler oyunlarınızı tertip ediniz!..

Sonra bir şeyin hızla düşmesinden hasıl olma bir uğultu.

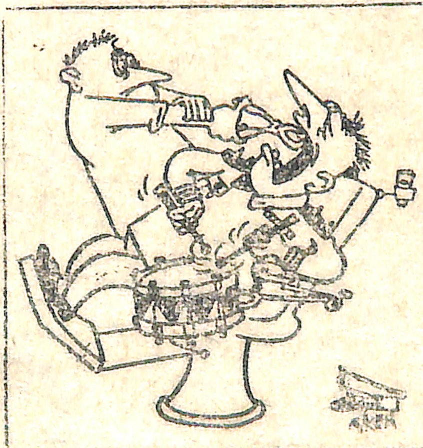
Sonra yine Krupiyenin sesi:

— Kırmızı... Tekler... kazandı.

Kumarbazlarda ateşli bir hareket görülüyor. Talii gülmüş olanlar ellerini yeşil çuhanın üzerine uzatıp, minimini tahta kürekle Krupiyenin önlerine doğru kürediği paraları topluyorlar.

Başka bir salonda kurulu (Bakara) masası da ayni hızla işliyor. Esasen buraya gelenler, evvelden oynamamaya niyet etmiş olsalar bile, ister istemez kapılıyorlar. Buradaki ateş, en bulaşıcı hastalıktan çok daha yayılan cinsten. Seyirci gözler, baş döndürücü bir hızla, masanın üstünde oradan oraya yer değiştiren para ve fiş kümelerinin çekiciliğine dayanamıyor. (Monako) prensliğinin biricik gelir kaynağını, zavallı yabancılar şişirdikçe şişiriyorlar.

Bu illetin en azılı kurbanları kadınlar. Bir kaç gecenin uykusuzluğu yüzlerinde pudranın, allığın, sürmenin gideremediği derin izler yapmış. Sinirli parmakları paraları, fişleri mütemadiyen mıncıklıyor. Kocalarının dostlarının durmadan sundukları binlik banknotları hırçın bir çocuk kayıtsızlığıyla boyuna yeşil masanın üzerine fırlatıp duruyorlar.

YAZISIZ!..

— Alman —

Torik gazinonun ne kadar salonu varsa bir, bir dolaştı. Biz Meşhedi ile ikimiz (Rulet) oyununu seyrediyorduk. Meşhedi ağzını açmadan, bu acaip oyunun mekanizmasını kavramağa çalışıyor, fakat bir türlü akıl erdiremiyordu. Güç belâ, kırmızı ile siyahı öğrendi. Cebinden, ürkek ürkek yirmi franklık bir kâğıt çıkardı bana uzattı.

— Dadaş! Al muni gırmızının üzerine goy. Bahalım nice olur! dedi.

Ben güldüm:

— Ooo, maşallah, Meşhedi! dedim. Kumarbazlığa mı başlıyorsun?

— Yoh! İlle görem bu ne mene şeytanlıhti!

Oyun, yeni baştan tertip ediliyordu. Dostumun parasını dediği gibi kırmızının üzerine lâlettayin beş numaraya koydum. Çarh döndü... Döndü.. durdu. Kurpiye haykırdı:

— Kırmızı... Beş... On beş misli!. Arkasından da bana üçyüz frank uzattı.

Bu beklenmiyen servet, Meşhedinin gözlerini açtı. Talihin bu cilvesine inanmak istemiyor, kendisile alay edip etmediğimi anlamak için dikkatle yüzüme bakıyordu. Parayı eline alınca artık inandı.

— Gah indi gidelim! dedi.

— Biraz da öteki salonlara uğrıyalım, Meşhedi!

Bu esnada yanımıza gelip, zengin şivesile bize gördüklerini anlatmak isteyen Torik'i orada bırakarak uzaklaştık, doğruca bakaracıların yanına gittik.

Meşhedi bu basit oyunu daha çabuk anladı. Bana da şöylece izah etti:

— Seçciz, ya ki dohuz açanda hemmisi pullar özünündi. İlle başhası yüskek kâhat çuşade edende pulları beski o alır. Çoh yahşi oyundı. Özüm muni oynıyacağım ha!

— İstersen bir defa talihini dene. Bir şey çıkmaz. Senin bu gece, şeytan kulağına kurşun, şansın var. Bak deminden de kazandın!

Benim bu sözlerden maksadım, onun beş, on frak ile ellerden birine iştirakini teklifden ibaretti. Lâkin ne oldu bilmiyorum. Benım bir lâhza dalgınlığımdan faydalanan Meşhedi, bin franga: «Banko!» dedi, kazandı. Parayı çekmesi için yavaşçacık kolunu dürttüm, aldırmadı. Meğer haklı imiş. Öyle bir şansı var ki, tarif edemem. Bin, iki bin, dört bin, on bin boyuna alıyordu. Bu suretle, pasın sonuna kadar Meşhedi elli, altmış bin frank kadar çok mühim bir kâr sahibi oldu.

Bu sıralarda dışarıki odaların birinde bir gürültü koptu. Herkes o tarafa koşuyor, bakara masasından fırlayanlar hep ayni tarafa doğru hızla kayboluyorlardı. Meşhedi:

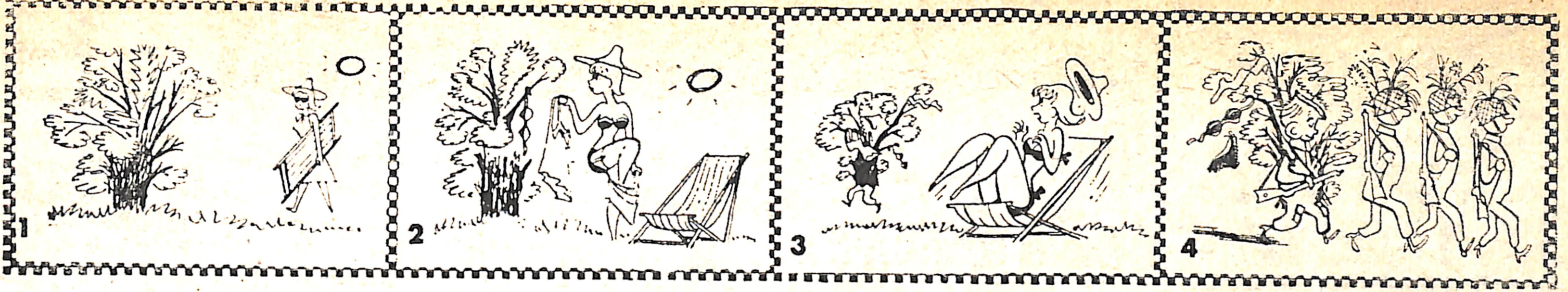
— Mene bah, dadaş! dedi, özüm bes bundan beyle hemişe baharanı oynadzağım... Ne diyersen?

— Allah akıllar versin, derim, ne diyeceğim?

— Neden? Görersen tümen tümen para kazanmişem... Nim saatte servet sahibi olmişem. Fenadi?

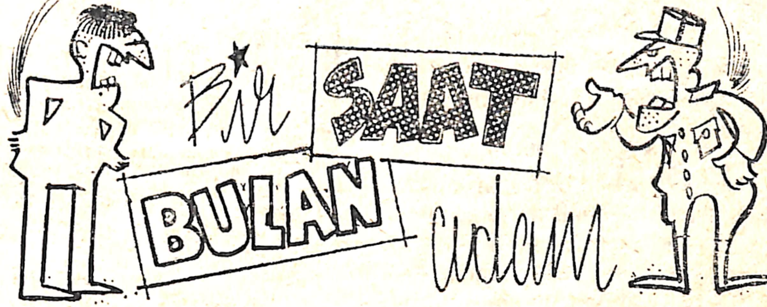
— Bir de bunun ters tarafı var. İnsan her zaman almaz; bazan da eşekler gibi verir.

(Devamı var)

YAZISIZ!..

— Fransız —

Yazan : **George Cortline**

Çeviren : **Reşat Nuri Güntekin**

ETUVAL tramvayının üst katında arkadaşım Brelok'u gördüm. Blanş meydanından geçiyordu. Çehresi bana öyle altüst olmuş göründü ki, hemen halini sormak için tramvaya atladım:

— Hayırdır inşallah Brelok.. Çehren bana bir vefat vak'asından dolayı kapanmış dükkân cephesinden daha mahzun göründü. Ne oldun?

O cevap verdi:

— Sorma.. Az kalsın hapse gidiyordum.

Bu sözleri işitince arkadaşım namusa mugayir bir iş yaptı sandım ve meyus, hiddetli sesler çıkarmıya başladım. Fakat o, benim aklımdan geçen şeyi anladı:

— Bilemedin, dedi, bu sene Sen Mişel caddesinde bulduğum ve bu sabah mahallemdeki polis merkezine götürüp teslim ettiğim bir saat için hapse gidiyordum. Nasıl akla gelir şey mi? Mamafih akla gelmiyen şey bazan başa geliyor... Şaşkınlıktan, hayretten hâlâ hastayım. Bak anlatayım da ibret al! Beş dakika zamanın var mı?

— Dinliyorum.

— Bulduğum saat, altın kapağının üzerine plâtin ile iki harf yazılmış güzel bir erkek saati idi. Saat dokuzda Döpere sokağındaki polis merkezine gittim; ve komiseri görmek istediğimi söyledim. Çikolatasını henüz bitiren komiser beni içeri almalarını emretti ve selâm sabah etmeden, «oturun» filân demeden sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Hal ve mevkie münasip bir vaziyet almıştım. Dudaklarımda parlak bir iş gören ve methü senalara intizar eden adamların gizli ve mütevazı tebessümü vardı:

— Komiser efendi... Zatıâlilerini tasdiden maksadım bu gece bulduğum saati teslim temek ve...

Komiser cümleyi bitirmeme meydan vermeden ayağa kalktı:

— Bir saat mi? Bir saat mi?...

Sonra piket oynamakla meşgul nöbetçi polislere bağırdı:

— Buraya bakın... Sokak kapısını kapayın. İnsan burada kendini değirmende sanıyor...

Bu emir icra edilinceye kadar ayakta durdu... ve dişlerinin arasından homurdandı.

Sonra sakinleşerek yerine oturdu.

— Verin bakalım şunu.

Emri derhal yerine getirdim. Saati aldı, uzun bir dakika onu elinde evirip çevirdi, kulağına götürdü, kokladı, kurdu, kapağını açıp kapadı, kösteğini yokladı ve vakur bir eda ile şu hükmü verdi:

— Evet bu bir saattir; aksi iddia edilemez.

Bunu söyledikten sonra kolunu uzattı, saati geniş bir kasaya atarak kilitledi ve anahtarı iki üç defa çevirdi:

— Bu kıymetli şeyi nerede buldunuz bakayım?

— Sen Mişel bulvarında Mösyö Löprens sokağı köşesinde...

Komiser tekrar sordu:

— Yerde mi? Yaya kaldırımın üstünde mi?

«Evet» diye cevap verdim.

— Amma fevkalâde şey ha?!... dedi.

Bu herhalde sokakta bir kıymetli saat bulunmasından çok daha fevkalâde olan şüpheli bir gözle bana bakıyordu.

— Sokak ortası saat bırakılacak yer mi canım?

Ben gülümseyerek:

— Şu noktayı nazarı dikkatinize arzetmek isterim ki... dedim:

Fakat o kuru, sert bir tavırla sözümü kesti:

— Ukalâlık istemem... Ben mesleğimi senden öğrenecek değilim...

Sustum, dudaklarımdaki tebessüm silindi.

— Siz kimsiniz? Evvelâ onu söyleyin...

İsmimi söyledim.

— Nerede oturuyorsunuz?

— Plâs Blanş 26 numara, diye cevap verdim.

— Ne ile geçiniyorsunuz?

On iki bin liralık bir irada sahip olduğumu izah ettim.

— Saati bulduğunuz zaman saat takriben kaçtı?

— Üçtü.

Komiser birdenbire müstehzi bir tavır alarak:

— Daha fazla değil mi idi?

Ben safvetle:

— Hayır, dedim.

O alay etmeğe devam etti:

— Âlâ... Sizi tebrik ederim... Pek garip bir hayat geçiriyor gibi görünüyorsunuz.

Keyfim nasıl isterse hayatımı öyle geçirmeğe hakkım olduğunu söyledim.

— Mümkün, dedi, yalnız benim de sabahın saat üçünde Bulvar Sen Mişel'in bir köşesinde Mösyö Löprens sokağında ne halt aradığınızı sormağa hakkım var... Siz ki Plâs Blânş'ta oturduğunuzu ifade ediyorsunuz.

— Nasıl, ifade mi ediyorum?

— Evet ifade ediyorsunuz.

— Fakat ben hakikatı söylüyorum.

— Herhalde muhtacı ispat bir ifade.. Her neyse şimdilik lâkırdının mecrasını değiştirmeyin ve vazife iktizası olarak size sorduğum suallere nazikâne cevap verin.. Gecenin bu kadar ilerlemiş bir saatinde ne işiniz olduğunu bana anlatınız.

Metresimin evinden geldiğimi açıkça söylemekten çekinmedim.

Komiser bu izahatı kaydettikten sonra sordu:

— Metresiniz ne iş görür?

— Evli bir kadındır? dedim.

— Kiminle?

— Bir eczacı ile.

— Eczacının adı ne?

Artık sabırsızlaşmıya başlıyordum:

— Onun orası size lâzım değil, dedim.

Komiser hiddetle bağırdı:

— Bu lâkırdıyı bana mı söylüyorsunuz?

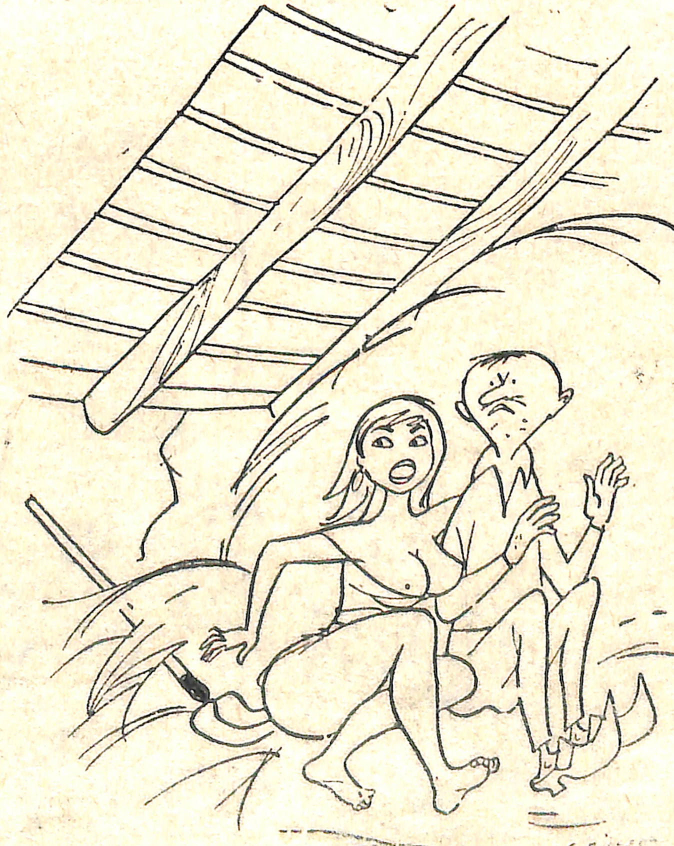
Çehresi mosmor kesilmişti:

— Bana bak çocuğum... Lisanını değiştir.. katiyyen böyle ağızlara gelmem.

Sonra:

— Hem benim gözüm sizi ısırır gibi oluyor...

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

— Korkma... İş kazası der, sigortaya ödetiriz!..

— Fransız —

— Allah, Allah...

— Evet, evet... hayal meyal...

Kısa bir sükût hüküm sürdü:

— Brelok... Siz hiç mahkûm oldunuz mu?

Artık kan beynime sıçramıştı:

— Ya siz? dedim.

Komiser bir hamlede ayağa kalktı:

— Sen aşağılık bir herifsin...

— Sen de çok âdi bir adamsın..

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz hapı yuttuğuma hükmettim. Komiser birdenbire üzerime atılmıştı. Yüzü kırkırmızı idi. Alnından terler dökülüyor, ağzı köpürüyordu. Çalıya benzeyen kaşları altında gözlerinin canavar gözü gibi parladığını görüyordum.

— Ne dediniz... Ne dediniz bakayım? diye kekeliyordu. Bir kelime söylemeğe gayret ettim, fakat bana vakit bırakmadı ve hiddetle gürledi.

— Hele dur... Ben seni kodese attırayım da aklın başına gelsin... Zaten sevkiyat saati de geldi... Vay kukla herif vay... Bana kafa tutarsın.. Şahsımı ve temsil ettiğim kanunu hiçe sayarsın ha?

Cümlelerinden herbirini kâğıt yığınları ile dolu masasına attığı sert yumruklarla kesiyordu.

— Ben seni tanır mıyım ya? Kim olduğunuzu nerden bilirim ben? Adının Brelok olduğunu söylüyorsun.. Benim kerametim mi var? Plâs Blânşta oturduğunuzu söylüyorsun. Ne malûm? On iki bin lira iradın olduğunu iddia ediyorsun, ben buna inanmıya mecbur muyum? Göstersene şu on iki bin lira iradı.. Haniya ne duruyorsun?

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. O, şiddetle devam etti:

— Ben bu işi şüpheli görüyorum... İşitiyor musunuz? Şüpheli... Bu saati çalmadığınızdan emin değilim..

— Çaldım mı?

— Öyle ya... Hem de dahası var... Ben herhalde bu meseleyi tenvir edeceğim.

Gürültüyü işiten polis memurları başımıza toplanmışlardı.

Komiser onlara bağırdı:

— Bu herifin üstünü arayın. Herif dediği bendim.

—Polisler bir an içinde beni tepeden tırnağa soydular.

Komiser istihza ile:

— Bir de açıkgözlük etmeğe çalışırsın ha... Kollarını kaldırınız... Bacaklarını ayırınız.

Bunları anlatırken derdi tazelenen Brelokun sesi değişiyordu.

Ben gözlerimde yaşlarla gülüyordum.

Bedbaht arkadaşım yumruğunu istikbale ait bir tehdit gibi havaya kaldırıyor:

— Ah sokakta bir saat daha bulmalı idim ki... diyordu.

George CORTLİNE

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

VASİYET

Zengin bir adam ölürken üç oğlunu yanına çağırıp; bunaklığına hükmettirecek şu vasiyette bulundu:

— Sizlere iyi bir miras bırakıyorum. Fakat her biriniz bana olan sevginizi, mezarıma bir miktar para koyarak ispat etmelisiniz!.. Bunu sizden bekliyorum!...

Nihayet vefat eden babanın büyük oğlu, ağlıyarak sızlıyarak 500 lira bırakır. Ortancası da göz yaşlarını silerek, 500 bırakır. Nihayet küçük oğlu; gayet sakin bir şekilde gelip şöyle der:

—Kardeşlerim ikiniz de meğer çok hasismişsiniz. İşte ben 2 bin lira veriyorum!..

Ve cebinden çek defterini çıkarıp, bankadan bizzat babasına ödenmesi, yani nama yazılmış. üç bin liralık bir çek doldurdu. Kardeşlerine:

— Bu çek üç binliktir... dedi, babama iki bin verdiğime göre, şuradaki sizin bin liranızı ben alır, bu çeki yerine bırakırım!..

Ve öyle yapıp, uzaklaştı.

Çetin KARAKOYUNLU
Hükûmet Konağı karşısı No. 8 SİVEREK

YAZISIZ!..

NE İLE İÇİLİR?

Ahmet Rasim beyi bir gün ziyafete çağırırlar. Sofraya oturulur. Evvelâ balık getirirler.

— Aman, der. Bana bir kadeh rakı! Ben rakıyı balıkla severim.

Arkasından ekşili köfte gelir. Üstat tekrar eder:

— Aman, bir kadeh rakı. Köfte ile bayılırım.

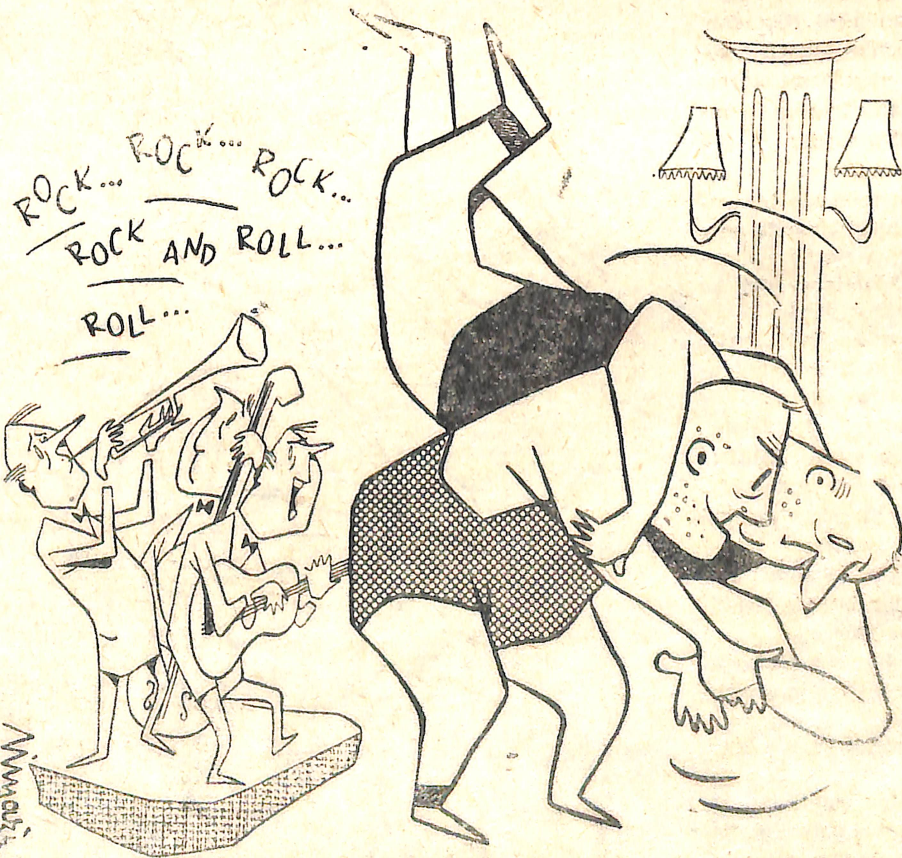
Derken dolma gelir, bir tek te onunla yuvarlar. Baklavaya da aynı refiki terfik edince, ev sahibi dayanamayıp sorar:

— Kuzum hocam! Rakıyı hangi şeyle içmezsiniz acaba?

Ahmet Rasim bey gözlüğünün altından baygın nazarlarını muhatabına tevcih edip, kemâli ciddiyetle:

— Su ile evlâd, su ile! Cevabını verir.

Mehmet CANSUN
Hankulpu mahallesi 31 sokak No: 55 ADANA

YAZISIZ!..

KAZIK

Bir zamanlar Londra'da bir meydanda yere çakılı kocaman bir kazık varmış. Bu kazık o zamanki kralın dikkatini çekmiş ve sarayın muhafızlarından bu kazığın çıkarılmasını istemiş. Çıkaramamışlar. Bütün Londraya, daha sonra bütün imparatorluk camiasına ve nihayet bütün dünyaya haberler salınarak kazığı çıkaracak kimsenin mükâfatlandırılacağı vadedilmiş. Kuvvetleriyle meşhur kimseler, namlı pehlivanlar dünyanın dört yanından Londraya mezkûr kazığı çekmeğe gelmişler. Muvaffak olamamışlar... Nihayet nereden geldiğini saklıyan ince, sıska, sapsarı bir adam krala kazığı çekmek istediğini bildirmiş. Evvelâ, kral dahil hiç kimse buna inanmamış ve sıska adam müsabakaya sokulmak istenmemiş. Fakat devamlı ısrarlarına karşı nihayet ona da bir şans vermişler... Sıska adam muazzam bir kalabalığın doldurduğu meydana gelmiş. Kollarını sıvamış. Etrafındakilerin pek anlıyamadığı bir takım kelimeler mırıldanmış ve birdenbire kazığa bir asılmış.

Fakat o da çıkaramamış.

Sümer GÜNER
İktisat Fakültesi 7615 İST.

KONUŞMA

Vapurda iki yolcu konuşuyordu:
— Adın ne?
— Kara Mustafa.
— Nereye gidiyorsun?
— Karagümrüğe.
— Bu çuvallarda ne var?
— Kara lahana.
— Ya bu kutularda?
— Karabiber.
— Bu kadar çeşitli yüklerle nereden geliyorsun?
— Karadenizden.

Biraz daha uzatsa dünyadaki bütün karaları söyliyeceğini anlıyan arkadaşı,

— Sen zift kesilmişsin azizim, deyip sözünü kesmiye mecbur olur.

Ömer Lütfi ÖZSOYDAN
Orta Mahalle No: 15
Güney/Denizli

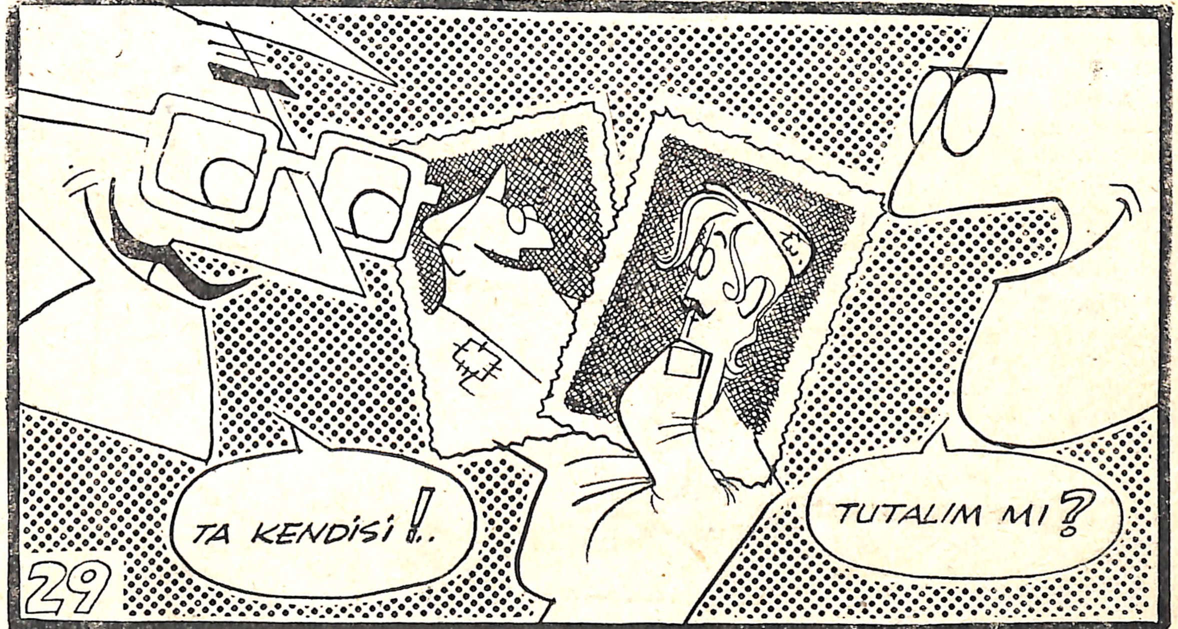
ADALET YERİNİ BULDU

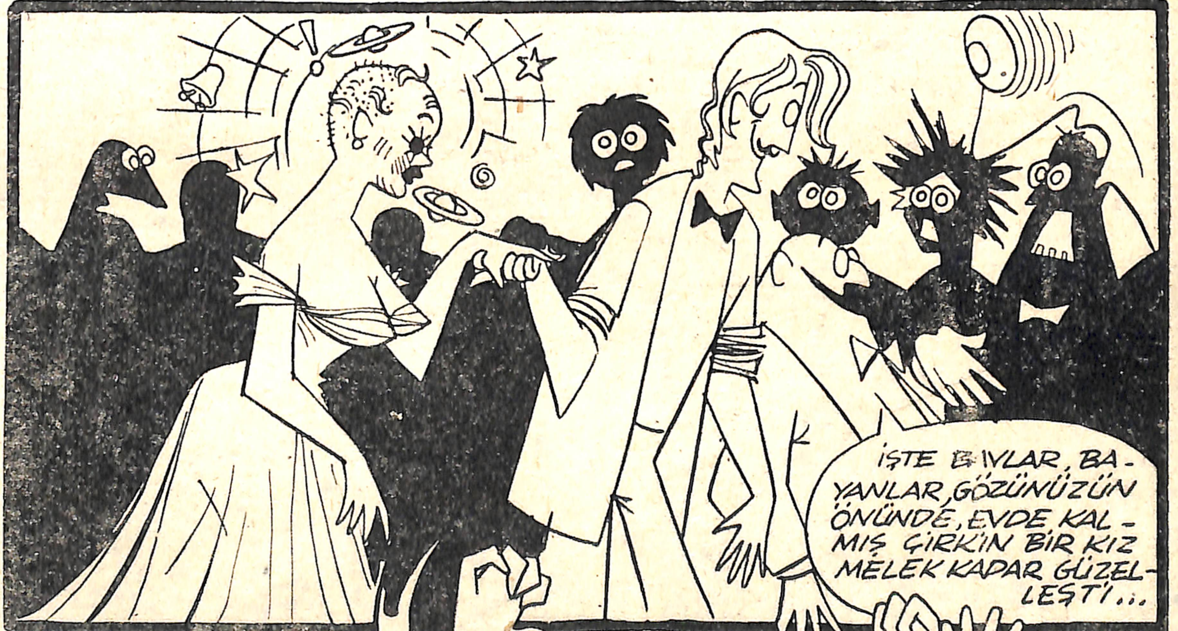
Fransız müelliflerinden (Tallemant des Reux) İspanyanın bir köyünde geçmiş tuhaf bir adalet menkibesi anlatır! Köyde bir terzi varmış; elinden nasılsa bir kaza çıkmış, hâkim de idamına hükmetmiş, köylüler hükmü duyunca telâşa düşmüşler, hep birden hâkime dertlerini şöyle dökmüşler.

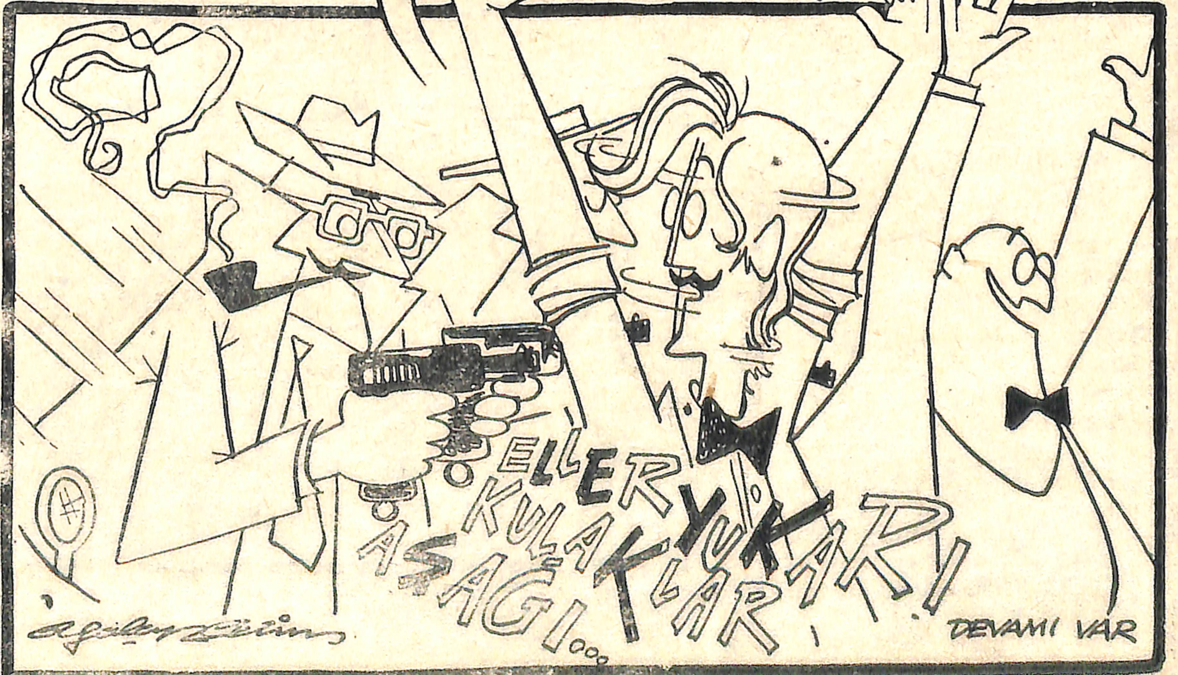
Bizim köyde yalnız bir tek terzi vardır: Onu da asarsanız biz ter zisiz kalırız. Bu seferlik bize bağışlayın. Eğer bizim köyden birinin canına kıymanız lâzımsa iki marangozumuz var, hangisini beğenirseniz alın, ister ipe çekin, ister kazıklayın, adalet yerini bulsun. Bir marangoz bizim nemize yetmez.

Mustafa SERTKAYA
Kayalı Bağ mahallesi
19 sokak No. 2 A.

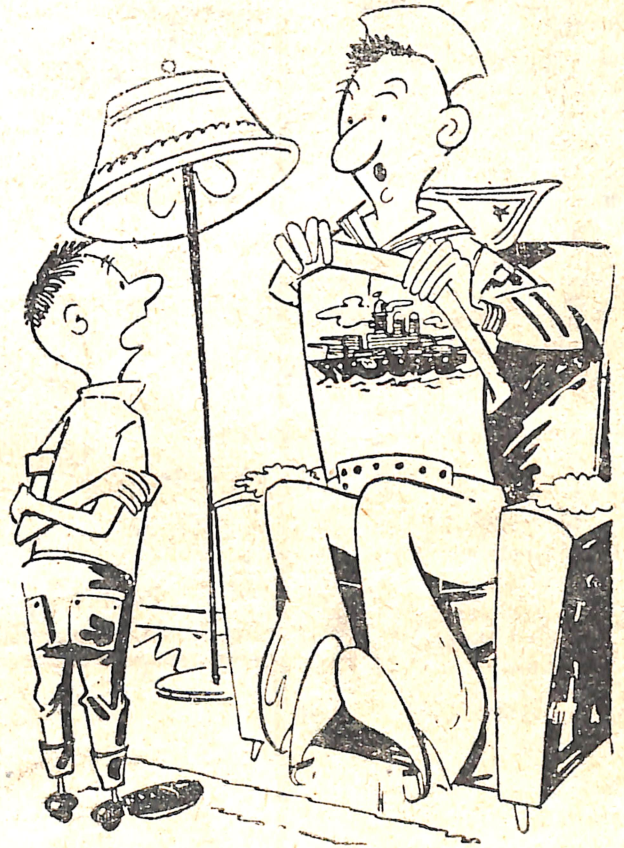

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ!..

— Fransız —

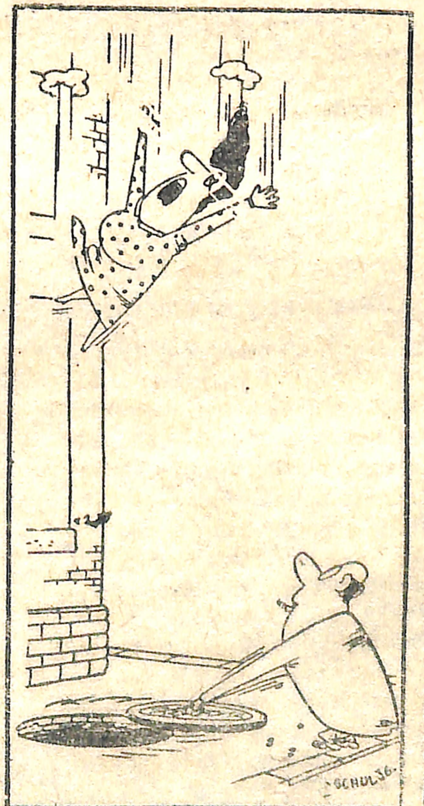
— Nasıl ?..
— Bir şey değil... Sen asıl benim ablamınkilerini görmelisin!..

— İtalyan —

Kadın — Kocacığım, ticari itibarınla oynuyorsun, yarın herkes böyle modası geçmiş ucuz tabanca kullandığını duyarsa, ne der ?..

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— Alman —

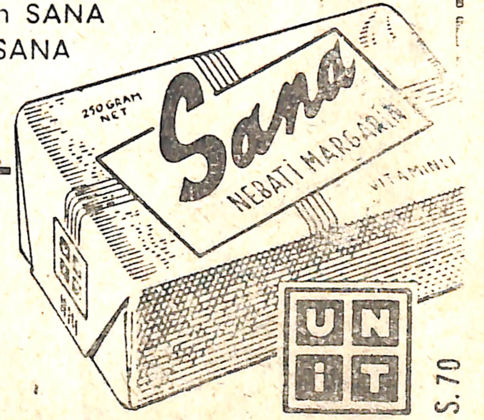
Grafika

Ne kadar iştahla yiyor...

Annesinden tekrar tekrar istiyor, çünkü SANA' nın fevkalâde leziz ve eşsiz bir tadı vardır.

Besleyici, vitamini çok bol olan SANA, daimî bir bakteriyolojik kontrol altında, en iyi pastörize sütler ile imal edilir. SANA çocuklar ve büyükler için hakikî bir enerji kaynağıdır.

Ekmeğin üzerine SANA
Pasta ve bisküvileriniz için SANA
En nefis yemekleriniz için SANA
SANA.

SANA'ya renk veren madde bir vitamin kaynağı olup sıhhatinize faydalıdır

S.70

İkramiyeli grup mevduatı

%25 mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Bir istikbal temin eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

VB

VAKIFLAR BANKASI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini Fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Fiatı: 50 Kuruş

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Söyle bakalım: Aşkta ilk buseden daha tatlı ne vardır?..
— İkinci buse!..

Vatandaş Ahmet Efendi

YAZAN: BURHAN FELEK

En güzel, en zarif, en nükteli mizah hikâyeleri Akbaba Yayınları, Fiyatı 1 Lira